

Împreună să ne bucurăm de slava Domnului

□ Pastorală la sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, dată în reședința arhiepiscopală de la Roman □

† EFTIMIE,

Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Iubitului nostru cler, cinului monahal și tuturor dreptmăritorilor creștini din această de Dumnezeu păzită și binecuvântată eparhie, har, milă și pace de la Înduratul Dumnezeu, iar de la noi părintească dragoste!

Iubiții mei fii duhovnicești,

Lumina slăvitului Praznic al Nașterii Domnului se revarsă din nou, ca un balsam, peste tot Pământul. Îngerii și oamenii, fiecare după chemarea lor, retrăiesc momentul în care Împăratul Cerului și al Pământului a coborât din slavă, luând chip de om, ca să scoată din robia păcatului și a morții pe toți cei pe care îi crease din dragoste. Minunată Taină!

Crăciunul este sărbătoarea înălțării omului la starea cea dintâi, prin smerirea negrăită a lui Dumnezeu Însuși. Cine poate pătrunde în misterul acesta? Nici îngerii, nici oamenii n-au înțeles cum Dumnezeu „S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-se ca un om S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-se până la moarte.” (Filipeni 2, 7-8)! Cum Dumnezeu Cel necuprins, nevăzut, neajuns, pururea fiind și Același fiind, a trebuit să-Și ascundă slava pentru ca înfățișarea Sa exterioară să fie întocmai cu a tuturor fiilor oamenilor!

Lumea, în așteptarea mântuirii

Potrivit planului dumnezeiesc, Mântuitorul a voit ca intrarea Lui în timpul nostru să fie cât mai smerită, cât mai firească. El a voit ca niciuna dintre trăsăturile Lui exterioare să nu depășească firescul ființării umane. El nu a impresionat prin înfățișarea Sa, ci prin frumusețea învățurii și a mesajului Său. Profetii și înțelepții Vechiului Testament, prin însuflarea Duhului Sfânt, cu multă vreme înainte de întrupare, l-au descris chipul, ca lumea să-L recunoască din mulțimea oamenilor, nu în ceea ce este El în ființa Sa, ci după cuvintele și faptele Sale.

Îngerii din ceruri, extaziați în fața planului dumnezeiesc de mântuire a lumii, așteptau realizarea acestuia în persoana lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, ascuns sub vălul umanului. Ei au fost trimiși de mai multe ori să

Foto: Pr. DRAGOȘ MUNTEANU

Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Eftimie Luca și Preasfințitul Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul

„Vă asigurăm de toată dragostea și prețuirea noastră părintească“

„Cu prilejul sărbătorii Nașterii Domnului din anul mântuirii 2009 și a anului nou 2010, noi, ierarhii Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, prin intermediul redacției revistei eparhiale „Cronica Romanului“, transmitem tuturor colaboratorilor noștri de la Centrul Eparhial, întregului cin clerical și monahal și tuturor credincioșilor din cuprinsul eparhiei, precum și cititorilor acestei publicații, cele mai sincere urări de sănătate, prosperitate, pace și liniște, asigurându-vă de toată dragostea și prețuirea noastră părintească.

Hristos născut în ieslea Betleemului să reverse în sufletul fiecăruia lumină și har dumnezeiesc, alese bucurii și împliniri duhovnicești!“

vestească oamenilor planul lui Dumnezeu pentru lume. Între timp mai rămăsese doar un singur popor în care se mai slăvea numele adevăratului Dumnezeu și unde se aștepta ca *Cel vechi de zile* să Se facă om. Și când în lume nu se mai găsea niciun model șe care omul, aplicându-l, să se poată restaura ființial, a fost aleasă Fecioara, s-a stabilit locul, s-a ales timpul în istorie, ca Dumnezeu să coboare la om, întrupându-Se, ca pe om să-l îndumnezeiască. Aceasta s-a numit „plinirea vremii“ (Galateni 4, 4), adică timpul începutului mântuirii noastre.

Așadar, Dumnezeu n-a încetat să trimită semne ale dragostei Sale, ca omul să cunoască timpul mântuirii. Cu toate acestea, la vremea respectivă, în afară de îngerii și o mână de oameni, nimeni nu a perceput intrarea Sa în lume.

Nici Ierusalimul poporului ales nu era pregătit să-și primească Împăciuitorul și Izbăvitorul, cu toate că era în așteptare.

La Betleem se împlinește o nouă creație

Când Fecioara cu Iosif colindau prin Betleemul Iudeii să-și găsească, spre seară, un loc de găzduire, la Templu și în sinagogi se cânta sau se citea din cărțile sfinte despre timpul și locul întrupării lui Mesia. Cine știe, poate că în momentul când Sfânta Familie ajunsese la porțile neînsemnatului, până atunci, Betleem, în Templu se citea din cartea profetului Miheea: „Iar tu, Betleeme Efrata, deși ești mic între mi-

**Suntem chemați și noi, după mai bine de două mii de ani,
astăzi, prin acei puțini oameni din preajma Betleemului,
să vedem și să slăvim în Pruncul născut
în ieslea sărăcăcioasă pe Fiul lui Dumnezeu.**

PASTORALA

ile lui Iuda, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, iar obârșia lui este dintru început, din zilele veșniciei" (Miheea 5, 1); iar atunci când Fecioara s-a așezat în peștera săracă să aducă pe lume Pruncul dumnezeiesc, mai marele Sinagogii poate cânta din Cartea lui Isaia: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște Fiul și-I va pune numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește Dumnezeu este cu noi" (cf. Isaia 7, 14).

Deci, nici mai marii poporului ales, nici elitele spirituale ale Templului iudaic nu-și dădeau seama că „in zilele Cezarului Gaius Iulius August, pe când Qirinius ocârnuia Siria" (Luca 2, 1-2), la Betleem se consuma cel mai mare eveniment de la crearea lumii: Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Altfel spus, pe când Împăratul Romei se intitula pe sine Pontifex Maximus – adică Dumnezeu – la Betleem, Dumnezeu Se făcea om. Acolo, la Betleem, Maria, jos, naște pe Iisus Hristos, în timp ce omul și umanitatea aveau alte preocupări, alte idealuri, lipsite de orice orientare. Oamenii, ca și cei din Ierusalimul de odinioară, mergeau pe căile lor, după planurile lor, și n-au sesizat că la Betleem se împlineste o nouă creație. Cerurile însă exultă de bucurie, iar imnul ceresc „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire" (Luca 2, 14) este auzit de niște păstori, iar steaua Mântuitorului este observată de câțiva oameni. Suficient ca prin ei să se răspândească în toată lumea că la Betleem s-a născut Cel fără de început.

Dreptmăritori creștini,

Suntem chemați și noi, după mai bine de două mii de ani, astăzi, prin acei puțini oameni din preajma Betleemului, să vedem și să slăvim în Pruncul născut în ieslea sărăcăcioasă pe Fiul lui Dumnezeu, născut din eternitate din Tatăl, iar în timp din Fecioară Maică, fără de tată. Dacă noi recunoaștem sau ne recunoaștem în acest sublim și mântuitor eveniment, putem atunci percepe înțelesul cuvintelor Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan, spuse în Prologul Evangheliei sale: „Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr." (Ioan 1, 14).

Slava lui Dumnezeu coincide cu pacea din inima oamenilor

Cine sunt, deci, cei care pot spune plini de convingere: „Noi am văzut slava Lui!"? Apos-

tolii, după Înviere au afirmat: „Am văzut pe Domnul!" (Ioan 20, 25). Acești apostoli, care au văzut pe Domnul slavei întrupat, au fost trimiși în lume să vorbească oamenilor despre „ceea ce era de la început, ce ei au auzit, ce au văzut cu ochii lor și au pipăit cu mâinile lor slăbănoage, despre Cuvântul vieții" (cf. I Ioan 1, 1). Iar după ce au văzut și au simțit slava Lui au fost trimiși în lume să propovăduiască adevărul despre Logosul întrupat în istorie la plinirea vremii. Ca și păstorii din jurul Betleemului, toți au fost învățuți de „slava Domnului strălucind împrejurul lor" (Luca 2, 9). Și păstorii și ucenicii Mântuitorului propovăduiesc aceeași Evanghelie care este „puterea lui Dumnezeu spre mântuirea a tot celui ce crede" (Romani 1, 16). Și unii și alții au atestat că „au văzut slava Lui" (cf. Ioan 1, 1).

Dar unde este această slavă pe care ei au văzut-o ca să o vedem și noi pentru a ne bucura? Oare este aceeași pe care Iisus a cerut-o Tatălui Său înaintea patimei mântuitoare, când L-a rugat zicând: „Și acum, preamărește-Mă Tu, Părinte, la Tine Înșuți cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea" (Ioan 17, 5)? Sau este aceeași slavă care aparține Tatălui, pe care a manifestat-o după Cina cea de taină, zicând: „Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceți roadă multă și să vă faceți ucenici ai

Mei" (Ioan 15, 8)? Ceea ce au cântat îngerii în noaptea nasterii Domnului: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu..." probează această stare. Lauda îngerilor de la Betleem ne arată că slava lui Dumnezeu coincide cu pacea din inima oamenilor, cu care Fiul este slăvit de Tatăl, Tatăl slăvit prin Fiul, iar omul, receptacol de această slavă, primește, în lumina Duhului, demnitatea de fiu al lui Dumnezeu după har. Sfânta Scriptură, prin gura Sfântului Apostol Pavel, mărturisește despre aceasta zicând: „Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea." (Galateni 4, 4-5).

Iubiți credincioși,

Iată ce oportunitate ni s-a dat nouă, oamenilor, aceea de a fi fiii ai lui Dumnezeu după har.

Se pune întrebarea: oare oame-nii zilelor noastre mai sunt conști-enți, deși se numesc creștini, de a-cestă înaltă demnitate pe care ne-o pregătește Dumnezeu? A trăi via-ța în Hristos și prin Hristos, astăzi, înseamnă a trăi durerile facerii, viața martirică. Mântuitorul S-a năs-

cut în ieslea Betleemului pentru ca în El și prin El să ne putem renaște. „A se renaște" înseamnă a-L lăsa pe El să „se nască și să crească" în noi, lăsând Evanghelia care mărturisește despre iubirea Lui să coboare în intimitatea noastră, unde să rodească darurile Duhului Sfânt.

Orice criză se rezolvă în Hristos

Se vorbește astăzi despre tot felul de crize. Sperăm ca acestea să nu genereze pe cea spiri-tuală. Nu știm dacă viața secularizată în care suntem obligați să trăim presupune, neapărat, instalarea crizei spirituale. Cuvântul „criză" în-seamnă „judecată". Deci, plecând de la o criză, adică de la o judecată, am putea lua un nou elan. Pentru că orice stare de păcat înseamnă o stare de criză, în sens duhovnicesc, o criză ne dă posibilitatea, prin metanoia adică prin pocăință, să ne schimbăm, să ne reinnoim. Totul depinde de noi: ne lăsăm să murim în stare de criză, sau ne decidem să plecăm spre un nou început. Când Hristos a intrat în lume să o mântuiască, fresca umanității era asemănătoare cu cea ac-tuală: criză insurmontabilă, instabilitate, incerti-tudine, stare de război etc. El nu a venit pentru a dispune o altă ordine social-politică în lume, ci doar să spună oamenilor să utilizeze „iubirea"

ca singură cale spre înnoire și transfigurare. Așa și astăzi, viața secularizată care a provocat criza trebuie luată în serios, căci ea dă posibilitatea unei reînnoiri.

Noi, poporul român ortodox, călit în iureșul necazurilor, nu trebuie să cedăm în fața fatalismului, nici să așteptăm ca starea de criză să fie rezolvată de Dumnezeu. Nu, căci Dumnezeu ne-ar îngădi libertatea dacă s-ar amesteca direct în treburile noastre pur umane. El ne-a dat criteriile, adică Evanghelia, pe care, aplicându-le, putem să ieșim din orice criză. O reînnoire spirituală, autentică și profundă, după pricipiile evanghelice ar fi singurul răspuns în fața crizei. Doar prin înnoirea Duhului în noi, trăind viața în Hristos, putem distinge între ceea ce este esențial și non-esențial; între ceea ce este autentic și ceea ce este artificial în viața noastră personală sau în cea comunitară. În acest sens, viața pe care noi, creștinii răbdători, o ducem astăzi poate fi un apel al lui Dumnezeu ca să ne întărim credința. Pustiul, astăzi, nu mai este în Sahara, ci în mijlocul societății umane. Așa cum părinții pustiului de odinioară au reușit să spiritualizeze pustiul – care simboliza locul absentei lui Dumnezeu, sau a vidului spiritual – umplându-l de prezența lui Dumnezeu, tot așa și noi, de vreme ce nu ne-am pierdut calitatea pe care ne-a dat-o Hristos, aceea de a fi *lumina lumii și sarea Pământului*, să ajutăm la reînnoirea lumii, nu prin ceea ce facem, ci prin ceea ce suntem.

13 septembrie, o zi istorică

Preaiubit popor al lui Dumnezeu,

Noi, clerul și credincioșii eparhiei, am putea spune că în anul acesta care se încheie, am reușit, prin efort susținut, să depășim această criză. Dincolo de greutățile și neîmplinirile multora, am consemnat cea mai importantă pagină de istorie din cei șase sute de ani de când există această eparhie. Data de 13 septembrie a anului mânturii 2009 va rămâne pentru toată suflarea care trăiește în teritoriul jurisdicțional-canonice din centrul Moldovei, respectiv ținutul de odinioară al Țării de Jos, un moment memorabil, deoarece acesta a devenit Arhiepiscopia Romanului și Bacăului. Dumnezeu ne-a ales pe noi, ierarhii, clerul și credincioșii acestei de Dumnezeu păzite eparhii să fim martorii acestui eveniment.

Smerenia mea, care semnez acest cuvânt pastoral, tresaltă cu duhul, pentru că la cei 95 de ani nu-mi pot stăpâni emoțiile provocate de bucuria împlinirii. Nu-mi atribui mie reușita evenimentului, întrucât puterile fizice îmi sunt mult diminuate de povara anilor, dar preaiubitul nostru frate în Hristos și întru slujire, Preasfințitul Episcop-vicar Ioachim Bacăuanul, a coordonat aceste manifestări, ca Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, împreună cu ierarhii

Foto: P.R. DRAGOȘ MUNTEANU

„Data de 13 septembrie a anului mânturii 2009 va rămâne pentru toată suflarea care trăiește în teritoriul jurisdicțional-canonice din centrul Moldovei, respectiv ținutul de odinioară al Țării de Jos, un moment memorabil, deoarece acesta a devenit Arhiepiscopia Romanului și Bacăului. Dumnezeu ne-a ales pe noi, ierarhii, clerul și credincioșii acestei de Dumnezeu păzite eparhii să fim martorii acestui eveniment.“

Sfântului Sinod, să consfintească faptul că, prin lucrarea pastoral-misionară, administrativ-gospodărească și liturgic-duhovnicească desfășurată, eparhia noastră este demnă de onoarea care i s-a dat. Le mulțumesc tuturor! Însă, nu în cele din urmă, doresc să vă mulțumesc din inimă dumneavoastră, preacucernici preoți și preacuvioși părinți, credincioșilor din toate categoriile sociale, fiii vrednici ai eparhiei noastre, care sunteți lauda episcopatului meu. Vă asigur de toată dragostea și prețuirea mea, rugând pe Mântuitorul, născut prunc în ieslea Betleemu-

lui, să vă binecuvinteze și să reverse în inimi lumină și har, ca în virtutea acestor energii necreate să purcedeti calea, mai departe, către Împărăția lui Dumnezeu.

Avem convingerea că am adăugat împreună la edificiul spiritualității înaintașilor cărămida rânduită nouă de Providență și ne putem mândri că suntem urmași atâtor ierarhi sfinți în această parte a Moldovei binecuvântate de Dumnezeu.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin! ■

„Nicăieri nu se putea vorbi mai frumos despre imnele Sfântului Simeon decât acolo unde se simte prezența lui mai accentuat.“
(PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul)

EVENIMENT

O mie de ani sub semnul iubirii dumnezeiești

În perioada 24-25 noiembrie 2009 a avut loc, la Mănăstirea Cașin II, din Protopopiatul Onești, un eveniment deosebit. Teologi, profesori universitari de la Facultățile de Teologie și Filosofie și profesori de alte specialități s-au întrunit pentru a lua parte, pentru prima oară, la Simpozionul „Imnele iubirii dumnezeiești ale Sfântului Simeon Noul Teolog - 1.000 de ani de la compunerea lor“.

Simpozionul, desfășurat cu binecuvântarea PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, a început marți, 24 noiembrie 2009, cu o slujbă de Te Deum, oficiată de părintele protopop Constantin Alupei, alături de un sobor de preoți și în prezența invitaților, în biserică cu hramurile „Buna Vestire“ și „Sf. Simeon Noul Teolog“.

□ Un simpozion al iubirii dumnezeiești

Sub directa îndrumare a Preasfințitului Episcop-vicar Ioachim, în paraclisul „Sf. M. Mc. Ecaterina“, s-a desfășurat prima parte a simpozionului. În cadrul acesteia, PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, a vorbit despre «Liturgia Iubirii Dumnezeiești - Hrană și Lumină». „Nicăieri nu se putea vorbi mai frumos despre imnele Sfântului Simeon decât acolo unde se simte prezența lui mai accentuat. Aici, la Mănăstirea Cașin, este un loc iubit de Sfântul Simeon, pentru că aici a fost inspirat părintele Ioan Bărgăoanu să ridice un lăcaș închinat acestui mare teolog și mistic răsăritean“, a precizat la finalul cuvântului său PS Episcop Ioachim Băcăuanul. De asemenea, au luat cuvântul și preoți profesori și doctoranzi ai Facultății de Teologie Ortodoxă „Dimitrie Stăniloae“ din Iași, cât și profesori de la Facultatea de Filosofie și Științe Social-Politice a Universității „Al. I. Cuza“ din Iași, între care amintim pe prof. univ. dr. Ștefan Afloroaiei, prof. univ. dr. Constantin Marin, conf. univ. dr. Dan Mihai Chițoiu și alții. „Pentru mine, care vin dinspre filosofie, prin Sfântul Simeon, îmi dau seama că există rădăcini comune între teologie și filosofie. Aceste rădăcini trebuie redescoperite, pentru a putea înțelege mai bine unele aspecte ale culturii de azi“, a declarat prof. univ. dr. Ștefan Afloroaiei, de la Facultatea de Filosofie.

În continuare au susținut referate preoți din Arhiepiscopia Romanului și Bacăului.

Cea de-a doua zi a simpozionului, 25 noiembrie 2009, a fost închinată Sfintei Ecaterina, una dintre patroanele spirituale ale mănăstire-

nilor. Cu acest prilej, la Mănăstirea Cașin II a avut loc slujba Sfintei Liturghii, oficiată de Episcopul-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, în prezența a sute de credincioși. La final, PS Episcop Ioachim Băcăuanul a ținut un cuvânt de învățătură în care a vorbit despre importanța organizării unui simpozion dedicat Sfântului Simeon Noul Teolog: „Este un simpozion al iubirii și ne bucură faptul că în Arhiepiscopia noastră prima manifestare de acest gen este dedicată iubirii dumnezeiești.“

Evlavie deosebită pentru Sf. Simeon Noul Teolog

Mai multe amănunte am aflat de la pr. paroh Ioan Bărgăoanu: „Credincioșii au participat în număr mare la slujba Sfintei Liturghii, mulți dintre ei împărțându-se cu Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos. Părintele Mihail de la Mănăstirea Râșca ne-a adus papucii Sfântului Ierarh Spiridon, iar pr. Constantin Alupei, protoiereu al Protopopiatului Onești, ne-a adus

un veșmânt al Sfintei Cuvioase Parascheva. Oamenii s-au închinat acestor odoare sfinte care au fost aduse cu prilejul serbării unuia dintre hramurile parohiei noastre“.

Simpozionul de la parohia Mănăstirea Cașin II a avut loc la inițiativa părintelui Bărgăoanu, care are o evlavie deosebită față de Sf. Simeon Noul Teolog, căruia i-a consacrat în întregime activitatea sa de cercetare. Astfel, în anul 1999, pr. Bărgăoanu și-a susținut teza de licență în Teologie cu titlul: „Duhul Sfânt în viața creștinului, după Sfântul Simeon Noul Teolog“, avându-l ca îndrumător pe PF Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, pe vremea când păstora ca Mitropolit al Moldovei și Bucovinei. Apoi, în perioada 2002-2003, după ce a urmat cursurile de studii aprofundate, „Secția practică“ la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Iași, pr. Bărgăoanu a realizat lucrarea de disertație „Sfânta Liturghie în opera Sfântului Simeon Noul Teolog“, avându-l îndrumător pe pr. prof. dr. Viorel Sava, pentru ca în perioada 2006-2007 să urmeze cursurile de masterat la Facultatea de Filosofie a UAIC din Iași, la final susținând lucrarea: „Simbol și mister: Expunere mistică și formulare discursivă la Sfântul Simeon Noul Teolog“, sub îndrumarea conf. univ. dr. Dan Mihai Chițoiu. „În anul 1999, PF Părinte Daniel a binecuvântat să începem lucrarea unei biserici cu hramul „Sf. Simeon Noul Teolog“, singura din țară închinată acestui sfânt. Iată că, acum, acest sfânt lăcaș este ridicat, în prezent lucrându-se la pictură“, a adăugat preotul paroh al Mănăstirii Cașin II. (pr. Constantin GHERASIM)

FOTO CLAUDIU DEACONU

Contabilitatea bisericească în lumina noilor exigențe financiare

În perioada 5-12 octombrie, în Arhiepiscopia Romanului și Bacăului au avut loc conferințele preoțești administrative de toamnă. Ele au debutat pe 5 noiembrie la Onești și au continuat în zilele de 9-12 noiembrie la Protopopiatele Roman, Bacău Nord, Moinești, respectiv Bacău Sud. Conferințele s-au desfășurat sub directa îndrumare a Preasfântului Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, și au avut ca temă „Contabilitatea bisericească în lumina noilor exigențe financiare“.

Conferințele preoțești din toamna acestui an au fost deschise de către Preasfântul Ioachim Băcăuanul, care a făcut o retrospectivă a evenimentelor legate de ridicarea Episcopiei Romanului la rangul de Arhiepiscopie, felicitând preoții pentru modul în care s-au implicat în buna organizare și desfășurare a acestor evenimente.

Tema aleasă, foarte actuală, nu a fost adusă în atenția preoților eparhiei pentru prima dată, ea reluând ideea de la conferințele administrative din primăvară, când s-a propus găsirea unei soluții pentru implementarea unui program care să permită ținerea unei evidențe financiar-contabile și statistice clare și uniforme, cu ajutorul calculatorului. Acest lucru vine atât în sprijinul preoților, care sunt scutiți de unele calcule contabile mai complicate, cât și a unităților de cult

superioare, care pot obține mai repede și mai ușor raportările financiare și de gestiune de la parohii și, la rândul lor, le pot mai ușor centraliza și raporta mai departe.

În principal discuțiile s-au axat pe prezentarea aplicației pe care am creat-o în acest scop, cu exemplificări de lucru în toate modulele: financiar, gestiune, statistica enoriașilor, mitricale și raportări. Totodată, s-au indicat pașii concreți de urmat pentru implementarea acestui program în fiecare parohie, oferindu-se sugestii în special pentru instruirea preoților parohi în scopul însușirii modului de lucru cu această aplicație pe calculator.

Preoții au avut ocazia de a aduce în discuție diverse situații dificile, cu caracter general sau

specifice anumitor parohii, întâmpinate în activitatea administrativă. Fiecare problemă și-a găsit soluția, răspunsul fiind oferit fie de către Preasfântul Episcop Ioachim Băcăuanul, fie de către preotul conferențiar. Toate aceste probleme au subliniat necesitatea practică a informării și informatizării în acest domeniu de lucru în Biserică.

În încheiere, Preasfântul Episcop Ioachim Băcăuanul a prezentat perspectivele activității administrative, în special în anul următor, când se vor sărbători 125 de ani de la recunoașterea Autocefaliei și a 85 de ani de la înălțarea la rangul de Patriarhie a Bisericii Ortodoxe Române, îndemnând preoții să mediteze la aceste evenimente și binecuvântându-i în activitatea lor. (pr. Gabriel BUZDUGAN)

Încheiere de mandate în cadrul administrației eparhiale

În cadrul ședinței Consiliului eparhial din 16 noiembrie 2009, s-a solicitat celor cinci părinți protopopi din Arhiepiscopia Romanului și Bacăului să alcătuiască, până la mijlocul lunii decembrie 2009, un raport în care să prezinte - sub aspect liturgic, pastoral-administrativ, misionar, cultural și social - activitatea pe care au desfășurat-o în ultimii patru ani, precum și un plan de obiective și proiectele pe care doresc să le implementeze în perioada următoare, în ved-

erea reconfirmării sau încheierii activității la împlinirea mandatului de 4 ani.

Menționăm că, în baza Statutului pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, art. 70, al. 2, „Protopopul se numește sau se reconfirmă de către chiriarh pe o perioadă de 4 ani, într-o ședință de lucru a Permanenței Consiliului eparhial“. În baza acestei decizii, la sfârșitul anului 2009, se încheie mandatele actualilor protopopi: pr. Aurel Florin Țu-

canu, protopop de Roman, pr. Constantin Tomozei, protopop de Bacău Nord, pr. Vasile Radu, protopop de Bacău Sud, pr. Constantin Alupei, protopop de Onești și pr. Petrea Moraru, protopop de Moinești.

De asemenea, au intervenit modificări în Organigrama Centrului eparhial prin retragerea PC Pr. Gheorghe Miron din postul de Consilier administrativ și numirea în postul respectiv a PC Pr. Dan Alexandru Antoce. În aceeași ședință s-a hotărât numirea PC Protos. Serafim Huzdup în postul de Inspector silvic, a PC Pr. Gabriel Vasile Buzdugan în postul de preot referent tehnic și a doamnei Mioara Ignat în postul de Inspector cultural. (pr. Dan Alexandru ANTOCE)

S-a acceptat cererea de aderare
a Fundației „Episcop Melchisedec“
Filiala Bacău la Federația „Filantropia“.

ASISTENȚĂ
SOCIALĂ

„Hristos - lumina lumii“:

În sprijinul persoanelor cu deficiență de vedere

Începând cu data de 20 octombrie 2009, în Arhiepiscopia Romanului și Bacăului se derulează proiectul □Hristos - lumina lumii“. Acest proiect se realizează în parteneriat cu SC Laser Optica SRL și are ca obiectiv sprijinirea unui număr de cca 500 de persoane aflate în dificultate din punct de vedere socio-economic, care au deficiență de vedere și au domiciliul pe raza Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

În urma depunerii proiectului „Hristos - lumina lumii“, în luna aprilie a anului curent, la Ministerul Culturii, Cultelor și Patrimoniului Național, de către Sectorul Misiune și Filantropie al Arhiepiscopiei noastre, s-a primit suma de 15.000 lei pentru implementare acestuia.

Un partener de nădejde

Programul urmărește sprijinirea unui număr cât mai mare de persoane nevoiae (copii/tineri/bătrâni), din parohiile eparhiei noastre, care vor beneficia, în cuantumul sumei menționate, de următoarele servicii de optică și optometrie: măsurători optometrice la standarde profesionale, prescripții ochelari de vedere și confecționarea unei perechi de ochelari/persoană, pentru benefici-

arii care necesită corecție optică ce se poate realiza prin ochelari de vedere. Cazurile speciale (ex. persoane cu probleme grave, susceptibile a necesita intervenții chirurgicale, etc.) vor fi semnalate și analizate, în asemenea situații SC Laser Optica SRL urmând a acorda finanțatorului și/sau beneficiarului doar sugestii și recomandări, în vederea adoptării unor soluții adecvate din punct de vedere medical și, totodată, sustenabile din punct de vedere financiar. Pentru alți participanți la proiect sunt oferite măsurători optometrice și prescripții de ochelari gratuite și acordarea unei reduceri de 50% la achiziționarea de ochelari de vedere (rame și lentile).

Beneficiari din întreaga eparhie

Pentru implementarea proiectului a fost selectat, de către asistenții sociali, un număr de 20-25 parohii participante din protopopiatele Roman, Onești și Moinești, potrivit următoarelor

criterii: parohia să fie încadrată într-o zonă afectată de sărăcie; copiii, tinerii, bătrânii cu probleme de vedere, din familii cu o situație materială precară ce nu le permite accesul la aceste servicii medicale.

Beneficiarii proiectului s-au deplasat în municipiul Bacău, la centrul oftalmologic „Laser Optica“, cu mijloace de transport puse la dispoziție de către preoții din parohiile participante la proiect, în urma unei planificări stabilite, și însoțiți de următoarele documente: anchetă socială primărie, adeverință de venit, recomandare de la preot paroh.

În urma derulării acestui proiect, considerăm că persoanele cu deficiențe de vedere sprijinite prin oferirea de servicii de optică și optometrie vor înregistra o îmbunătățire a vieții lor și a familiilor lor prin obținerea unui nivel de funcționalitate individuală superior celui cu care au intrat în cadrul programului și prin revigorarea resurselor materiale, fizice și psihice. (pr. Eugen CIUCHE)

Fundația „Episcop Melchisedec“ Filiala Bacău, membră a Federației „Filantropia“

În perioada 11 - 13 noiembrie 2009, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, la Timișoara, a avut loc întâlnirea anuală a consilierilor eparhiali, coordonatori ai activităților de asistență social-filantropică din cadrul eparhiilor Bisericii Ortodoxe Române.

Întrunirea de la Timișoara a debutat cu ședința Adunării Generale a Federației „Filantropia“, Comitetul executiv urmând să discute despre noile cereri de aderare la Federație și modificările la statutul acesteia.

Aderarea la Fundația „Filantropia“

În acest context, s-a acceptat cererea de aderare a Fundației „Episcop Melchisedec“ Filiala Bacău la Federația „Filantropia“, în condițiile în care Fundația băcăuană are cel puțin un serviciu social acreditat de către stat.

Fundația „Episcop Melchisedec“ Filiala Bacău funcționează cu binecuvântarea Preasfântului Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, și are acreditate următoarele servicii sociale: Centrul de zi pentru copii „Sf. Ioan Botezătorul“, Centrul de consiliere, sprijin și informare și Centrul de recuperare neuro-motorie „Sf. Vasile cel Mare“. Pr. Narcis Axinte, director executiv al Fundației „Solidaritate și Speranță“ Iași, consilier social al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, a prezentat Fundația „Episcop Melchisedec“ și a recomandat primirea ei în cadrul Federației „Filantropia“.

Au nevoie și de sprijinul nostru

Nouă bătrâni paralizați, 13 în cărucioare cu rotile și numai șase care se pot deplasa singuri beneficiază de îngrijire prin intermediul Așezământului Social-Filantropic „Sf. Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt” din Hârja. Un loc special făcut de Biserică pentru oamenii care îl au ca apropiat doar pe Dumnezeu. Un spațiu ce astăzi are nevoie de ajutorul nostru.

Pentru mulți dintre bătrâni, Așezământul de la Hârja este singurul cămin

Aproape de Poiana Sărată, pe drumul ce duce de la Bacău la Brașov, se află satul Hârja. O comunitate de oameni gospodari și buni creștini. Nu departe de intrarea în sat, pe partea dreaptă, pe o colină, se află biserica închinată Sf. M. Mc. Gheorghe. Un lăcaș de cult solid, asemeni spiritualității acestor locuri, a cărui piatră provine din clădirea fostei Vămi Oituz, care a străjuit la granița dintre România și Austro-Ungaria până în anul 1918.

În apropierea bisericii a fost construit și sfințit, în urmă cu cinci ani, un așezământ social-filantropic pus sub patronajul spiritual al Sf. Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt. Trei clădiri noi, modeste, dar frumoase în același timp. Aici lucrează zilnic 16 angajați și câți-

va voluntari, oameni cu suflet mare, care se străduiesc să facă mai ușoară bătrânețea a 28 de bătrâni.

„E grea bătrânețea!”

La invitația părintelui Ilarion am intrat în căminul în care trăiesc bătrânele. Camere spațioase, mari, în care respir mirosul etern al bunicilor noștri. Totul într-o ordine și liniște angelică.

Când m-a văzut, bătrâna a ridicat privirea din andreele și a dat să se ridice pentru a saluta. La cei 90 de ani

ai săi, *Zinca Tihoc* îi uimește pe toți cei din jur. Cu o îndemânare aparte împletește fără a avea nevoie de ochelari. Acum mai are un pic și termină talpa unui ciorap. „*Fac unul seara, unul dimineața. Ce pot altceva? Asta o știu de la mama. De fapt, la noi, în zonă, toată lumea știe să croșeteze, să împletească*”, m-a lămurit ea, retrăgându-se discret spre treaba ei. În ciuda vârstei și a neputințelor, încearcă să le ajute pe celelalte tovarășe de suferință, făcându-le, prin munca sa, mici bucurii. Se luptă, așa cum știe ea, cu povara tim-

În cadrul aceleiași ședințe a fost acceptată și cererea de aderare a Misiunii Sociale „Diaconia”, a Mitropoliei Basarabiei.

Prin aderarea la Federația „Filantropia” membrii acesteia, între alte drepturi, pot să aleagă și să fie aleși în structurile de conducere ale Federației; pot să ia parte la Adunările Generale și la orice manifestare a Federației; pot să beneficieze de sprijin, asistență și îndrumare în activitatea pe care o derulează; pot să beneficieze de programele și acțiunile desfășurate de Federație.

Amintim că Federația „Filantropia” este o fundație nonprofit, apolitică și nonguvernamentală, care funcționează cu binecuvântarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și are ca Președinte de onoare pe Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Federația are ca obiective elaborarea și implementarea de strategii și pro-

grame comune în domeniile: asistență socială, medical, educațional și al dezvoltării comunitare.

Principii generale de desfășurare a activităților social-filantropice

În ziua de 12 noiembrie s-a discutat despre activitatea social-filantropică în cuprinsul eparhiilor (prezentarea programelor și proiectelor sociali-filantropice cu finanțare europeană în care sunt implicate eparhiile și/sau asociațiile /fundațiile acestora; prezentarea programelor și activităților noi; propuneri de extindere, îmbunătățire, sustenabilitate), s-au discutat propunerile pentru modificarea și îmbunătățirea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Sistemului de Asistență Socială al Bisericii Ortodoxe Române.

Ultima zi a lucrărilor a fost dedicată dezbatărilor pe tema propunerilor pentru alcătuirea unui Regulament al activităților de Asistență Socială desfășurate în alte structuri decât cele parohiale (armată, penitenciare, spitale, așezăminte) și planificarea temelor grupului executiv de lucru pentru anul 2010.

Considerăm că participarea la întâlnirea anuală a consilierilor eparhiali, coordonatori ai activităților de asistență social-filantropică din cadrul eparhiilor Bisericii Ortodoxe Române și aderarea la Federația „Filantropia” este de un real folos, atât pentru implementarea eficace a diverselor proiecte, cât și pentru activitățile social-filantropice viitoare ale Arhiepiscopiei noastre. (pr. Eugen CIUCHE, consilier Sectorul Misiune și Filantropie al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului)

Toți cei care doresc să ajute această instituție caritabilă
o pot face prin donații în contul:
RO61RNCB0030013822460001, BCR Onești.

ASISTENȚĂ SOCIALĂ

Biserica „Sf. M. Mc. Gheorghe din Hârja”
și Așezământul Social „Sf. Voievod Ștefan cel Mare”

Dumnezeu să trăiască pe această lume. Îi ajută enorm oamenii care s-au alăturat preoților comunității la această grea, dar sacră misiune. O muncă dificilă, pe care toți cei implicați o fac din dragoste, cu multă responsabilitate. O dovedesc ordinea, curățenia și condițiile deosebite care le sunt asigurate.

„Este o activitate deosebită. De multe ori plec de acasă dimineața și ajung seara. Ne străduim să fim alături de bătrâni în fiecare moment. Să nu se simtă singuri niciodată. Cu cei care au familie, ținem legătura, pentru a fi la curent cu ceea ce se întâmplă. Îi înștiințăm din timp despre starea de sănătate a celor dragi, astfel încât, la ceasul greu al despărțirii, să poată veni lângă ei. Sunt și mulți care nu mai au pe nimeni. Aici e singura lor casă. Pentru toți ne rugăm și încercăm să îi ajutăm așa cum putem: ca preoți sau medici”, a spus preotul Ilarion.

„Ne-am atașat de ei. Pe mulți îi cunosc de 20 de ani. Sunt pacienții mei. Avem o echipă minunată, și un preot care ține la oameni și căruia îi pasă de ei. De aceea și eu mă simt foarte motivată să vin aici, să mă implic în ajutorarea bătrânilor”, a declarat doctorița Marta. „Sunt oameni dependenți de sondă, care, la anumite intervale trebuie schimbată. Trebuie să le facem baie periodic, ori de câte ori este nevoie, și trebuie să le asigurăm tratamentul la anumite intervale orare, și ziua și noaptea. Cum majoritatea sunt dependenți de cărucioare sau sunt paralizați, trebuie să îi ajutăm permanent”, mi-a explicat asistenta Costea Elena.

Așezământul de la Hârja a fost construit în anul 2004, cu binecuvântarea Preasfințitului Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul, de către preotul Petrică Leașcu, fiind sfințit la 24 aprilie. S-a concretizat atunci un ideal misionar și social-filantropic al unei parohii cu buni și inimoși creștini. Acum, preotul Ilarion Măță, noul responsabil de așezământul social filantropic de la Hârja, are nevoie de sprijinul tuturor celor care vor să-i ajute pe acești bătrâni. Se anunță o iarnă grea, iar parohia de la Hârja își dorește ca asistații Așezământului „Sf. Voievod Ștefan cel Mare” să nu simtă acest lucru. Amănunte suplimentare despre această frumoasă inițiativă se pot afla de pe site-ul www.parohiaharja.lx.ro.

Toți cei care doresc să ajute această instituție caritabilă o pot face prin donații în contul: RO61RNCB0030013822460001, BCR Onești. (pr. Ctin GHERASIM)

pului. „E grea bătrânețea. Vine cu greutate și cu frică de moarte”, a adăugat, îndreptându-și capul, ca o încuviințare a unui ajutor nevăzut, spre icoana Maicii Domnului așezată chiar lângă pernă. Pe patul alăturat altcineva pare a se odihni, un chip impregnat de tristețe. O bătrână al cărei caier se vede că a fost tors cu multe suferințe. Cum altfel ar putea fi *Oana Constantinescu*, căreia, singurul băiat i-a murit în accident de mașină, iar soțul de infarct?

Am pășit impresionată de cele văzute în camera alăturată. Aceeași atmosferă de curățenie și liniște, pe care o tulbură acum doar prezența mea. Când m-a văzut, figură nouă în lumea lor, *Florea Bălan* a întors capul zâmbind ușor. „Nu poate vorbi, pentru că are o semipareză dreaptă”, mi-a explicat asistenta medicală, *Elena Costea*, unul dintre „pilonii” de bază ai așezământului, alături de doctorița *Marta Blemssy*, și, bineînțeles părintele *Ilarion Măță*.

Pe patul apropiat, zăresc o altă Bălan, pe *Maria*, sora mai mare a Floarei, dependentă de insulină și diagnosticată cu arteriopatie diabetică. Aceasta a ridicat repede capul să vadă musafirlul intrat în cameră. „Ea este sufletul acestui spațiu. Mai și cântă din când în când!”, mi-a explicat o altă colegă de cameră. Cuvântul „cântat” a adus o umbră de îngrijorare ușor ironică pe chipul Floarei, care a întors spatele

surorii sale. „Sora mea e geloasă pe mine când cânt”, a răs ușor *Maria*, spre amuzamentul întregii „echipe”. Am înțeles mai târziu că asist atunci la unul dintre puținele momente de relaxare a bătrânilor.

O misiune dificilă

În altă clădire, situată la vreo 10 metri distanță, stau bătrânii. Altădată oameni în putere, acum se străduiesc să poarte cât mai demni încărcătura zecilor de ani pe care Dumnezeu i-a rânduit să-i ducă. „Spune părintelui câți ani ai, bădie *Neculai*?”, l-a rugat asistenta pe moș *Iftimoaie*, unul dintre cei șase pensionari. „Nu mai știu, a răspuns obidit bătrânul!”. „E născut în 1934”, l-a apărut *Neculai Grădinaru*, colegul de pe patul din dreapta. Alături, *Gheorghe Șelaru* mi se plânge ușor. „M-a luat frigul”. Își trage pătura peste trupul firav și neputincios. „Atât mi-a mai rămas...”, a îngăimat el.

Sunt momente pe care cuvintele nu le pot descrie.

Ar fi multe de spus despre acești oameni. La fel și despre cei care, zi de zi, noapte de noapte, îi îngrijesc. Deși suferă de boli grele - unii sunt oligofreni, alții bolnavi de coxartroză, tetrapareză spastică, scolioză, arteriopatie sau diabet -, bătrânii de la Așezământul „Sf. Voievod Ștefan cel Mare”, se luptă să fie demni atât cât le mai îngăduie

IPS Arhiepiscop Eftimie, la 95 de ani

Păstorul cu cea mai îndelungată arhierie pe scanul episcopal de la Roman și al 75-lea ierarh în scaunul vlădicesc de la Roman, *Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Eftimie* a fost sărbătorit la Catedrala arhiepiscopală „Sf. Cuvioasa Parascheva”, printr-un Te Deum oficiat de *Preasfințitul Ioachim Băcăuanul*, Episcop-vicar al Episcopiei Romanului, alături de preoții Centrului Eparhial, în ziua de 9 noiembrie a.c.. În cuvântul rostit cu acest prilej, PS Episcop-vicar Ioachim a evidențiat rolul pe care vlădica „Eftimie cel Bun” l-a avut în această zonă a Moldovei, „fiind un vrednic continuator al ierarhilor de la Roman, scaun episcopal ce a dăruit Bisericii Ortodoxe Române, nu mai puțin de patru sfinți ierarhi”. La sfârșitul slujbei, PS Episcop Ioachim, împreună cu membrii Centrului Eparhial, l-au vizitat în reședința episcopală pe IPS Eftimie, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului. (pr. Ctin GHERASIM)

Sfințirea Casei „Epivata” din incinta Centrului Eparhial de la Roman

PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, a sfințit marți, 3 noiembrie 2009, Căminul preotesc „Epivata” din incinta Centrului Eparhial Roman. La finalul slujbei, Preasfinția Sa și-a exprimat bucuria pentru faptul că au fost finalizate lucrările la căminul preotesc. Căminul „Epivata” a fost amenajat într-o clădire restaurată și consolidată din fondurile Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, urmând să găzduiască în principal slujitorii ai Centrului Eparhial Roman. În cele 14 camere pot sta atât slujitorii de la Catedrala arhiepiscopală din Roman, cât și preoții din eparhie, veniți la Centrul Eparhial. Căminul a fost construit de vrednicul de pomenire episcop Teofil Herineanul, iar de-a lungul timpului s-a deteriorat, astfel încât a fost necesar să se intervină pentru restaurare. Renovarea acestui corp de clădire s-a realizat cu fonduri ale Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, sub directa coordonare a PS Ioachim Băcăuanul. (pr. Constantin Gherasim)

Campanie antidrog în parohia Bașta

Odată cu deschiderea granițelor, mulți români, din diverse categorii sociale sau profesionale, au ales să plece din țară și să-și înceapă o viață nouă pe alte meleaguri, sperând la un trai decent. Acest exod a atins nu numai pe cei maturi, ci și pe copiii acestora, unii cu vârste foarte fragede, care au fost nevoiți să se adapteze la cerințele societății care i-a adoptat. Dar, pe lângă deschiderea și învățătura de care au avut parte, copiii și tinerii au cunoscut și partea întunecată, nesănătoasă a Occidentului: stupefiantele.

Afectați de criza economică mondială, mulți dintre românii plecați au fost nevoiți să se întoarcă în țara natală, împreună cu familiile lor. Mulți dintre tinerii întorși au venit cu idei noi, constructive, binevenite pentru cei de acasă. Din nefericire, însă, sunt și cazuri în care, pe lângă obiceiurile sănătoase, tinerii reveniți din Occident au adus cu ei și practici nocive, atât trupului cât și sufletului. Între acestea, unul dintre cele mai periculoase este consumul de droguri.

Pornind de la aceste considerente, am inițiat în Parohia Bașta, Protopopiatul Roman, un proiect antidrog, sub numele „Aripi de speranță”. Scopul acțiunii a fost aducerea în jurul Bisericii a unui număr cât mai mare de tineri, cărora să le facem cunoscute efectele distrugătoare ale drogurilor și modul în care „moartea albă” pune în pericol existența celor care îi cad pradă, indiferent de vârstă.

În cadrul proiectului, întâlnirile cu tinerii au avut loc în casa de păznuire, unde, cu mic cu mare, am discutat liber despre problema ridicată. La aceste întâlniri au participat atât tineri care nu au plecat niciodată din țară, cât și dintre cei care s-au întors de curând din străinătate. Tinerii participanți au dat nenumărate exemple despre tineri care și-au pierdut copilăria, familia și chiar viața din cauza drogurilor. Au fost relatări poate prea dure pentru unii dintre participanți, cu o vârstă fragedă, dar efectul a fost cel scontat: cu toții au realizat că drogurile reprezintă un pericol și că efectul lor este, de multe ori, ireversibil.

Acțiunea desfășurată, dincolo de scopul propus, a avut ca efect și o mai mare apropiere a tinerilor de Biserică, participanții făcând propunerea de a organiza întâlniri lună de lună, pe diferite teme de interes.

Mulțumesc Bunului Dumnezeu, dar și PS Episcop Ioachim Băcăuanul pentru ajutor și pentru îndrumarea oferită în derularea acestui proiect. (pr. Insp. Dragoș MUNTEANU, Parohia Bașta)

„În mod providențial, Ziua Națională a fost instituită după serbarea Sf. Apostol Andrei, ocrotitorul României.“
(PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanu)

ACTUALITATE

Ziua Națională, moment de reflecție și de rugăciune

Potrivit tradiției bisericești, la 1 Decembrie, Ziua Națională a României, în toate catedralele eparhiale, bisericile parohiale, de la mănăstiri și cele ale școlilor de teologie ortodoxă se oficiază slujba de Te Deum și se pomenesc eroii neamului românesc, care au înfăptuit unitatea națională a românilor în anul 1918.

Rugăciuni de mulțumire către Bunul Dumnezeu și cereri de ajutor pentru poporul român au răsunat și anul acesta în catedrala arhiepiscopală „Sf. Cuv. Parascheva“ din Roman, cu ocazia zile naționale a României. Preasfințitul Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, alături de un sobor de preoți din cadrul Centrului Eparhial, a oficiat tradiționalul „Te Deum“ de 1 decembrie. *„În mod providențial, Ziua Națională a fost instituită după serbarea Sf. Apostol Andrei, ocrotitorul României. Este o zi deosebită pentru fiecare dintre noi, când ne amintim și îi pomenim și pe cei al căror nume istoria nu l-a*

înscris în paginile ei, dar care, prin viața și faptele lor, au marcat, în mod exemplar, timpul în care au trăit. Ziua Națională este un moment de reflecție

și de rugăciune ce se înalță pentru cei care au luptat pentru unitatea și libertatea poporului român. Patriotismul înaintașilor noștri trebuie să ne fie un model prin care să încercăm, și noi, să apărăm cu demnitate valorile spirituale și culturale ale acestei națiuni“, a spus, în cuvântul rostit cu acest prilej, PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul. (pr. Ctin GHERASIM)

Slujbe arhieresti în Protopopiatul Onești

Sute de credincioși au participat atât pe 15 noiembrie 2009, cât și pe 22 noiembrie la slujbele arhieresti oficiate în Protopopiatul Onești, în parohiile Blaga, respectiv Bârsănești - Gura Văii.

Prilej de sărbătoare pentru întreaga comunitate, sfințirea unui obiectiv important adună în jurul celui care o oficiază mulțime de credincioși. Slujbele arhieresti sunt, în astfel de momente, prilej de comuniune între toți cei care se simt fii ai Bisericii lui Hristos. Tot astfel au simțit și enoriașii parohiilor Blaga și Bârsănești, când în mijlocul lor a poposit chiriarhul, aducând binecuvântarea lui Dumnezeu ca o încununare a eforturilor lor.

Casă nouă pentru Sfântul Nicolae

Târnosirea sfântului lăcaș din Parohia Blaga, protopopiatul Onești a fost oficiată, în ziua de 15 noiembrie 2009 de către PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, care a săvârșit apoi slujba Sfintei Liturghii, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Slujba Sfintei Liturghii s-a desfășurat pe un podium special amenajat în curtea sfântului lăcaș cu hramul „Sf. Nicolae“. La finalul acesteia, părintele paroh Vasile Lăcătușu, cel care a coordonat lucrările la biserica sfințită, a primit rangul de iconom stavrofor.

Amintim că, în parohia Blaga se desfășoară o bogată activitate pastoral-misionară și social-filantropică. După ce a văzut ridicată biserica din zid, părintele paroh acordă acum și mai mult timp construcției bisericii din sufletele credincioșilor, îndemnându-i pe fiecare în parte să fie un model pentru comunitate, prin faptele de zi cu zi.

Sărbătoare în parohia Bârsănești - Gura Văii

Biserica „Sf. Împărați Constantin și Elena“ din parohia Bârsănești - Gura Văii, Protopopiatul Onești, a îmbrăcat veșminte de sărbătoare, la slujba Sfintei Liturghii săvârșită de PS Ioachim Băcăuanul, pe 22 noiembrie. Momentul a fost unul deosebit, întrucât, în urmă cu nouă ani, Episcopul-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, oficia aici prima târnosire de biserică în demnitatea de arhieru al acestei eparhii. În cuvântul de învățătură pe care l-a adresat credincioșilor prezenți la slujbă, PS Episcop Ioachim a vorbit despre semnificațiile Evangheliei din Duminica a XXVI-a după Rusalii. La final, PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul a hirotesit iconom-stavrofor pe PC Pr. paroh Gabriel Drug-Grecu.

La rândul său, pr. paroh Gabriel Drug-Grecu a mulțumit Preasfințitului Ioachim pentru prezentă, în numele credincioșilor din parohia Bârsănești - Gura Văii, și a menționat că, în viitor, în parohia pe care o păstorește, vor fi demarate lucrări la casa parohială și se va ridica un monument închinat eroilor. A urmat sfințirea casei parohiale, a cărei construcție a început în anul 2000, iar, la final, cei peste 500 de credincioși au participat la o agapă frătească. (sursa: www.basilica.ro)

Letenii se pot ruga din nou în biserica parohială

În ziua de 21 noiembrie 2009, de sărbătoarea Intrării Maicii Domnului în Biserică, credincioșii parohiei Letea Veche au avut bucuria de a se ruga în spațiul eclesial al lăcașului de cult restaurat și consolidat.

Încă din anul 2006, la inițiativa și cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, biserica parohială, având hramul „Sf. Mare Mucenic Gheorghe”, a intrat într-un amplu proces de consolidare, extindere și restaurare, ca urmare a dorinței enoriașilor și a implicării active a părintelui paroh Ioan Palur.

Pentru ca buna desfășurare a serviciului divin să nu fie perturbată de lucrările de șantier, prin efortul și sprijinul credincioșilor, a fost ridicat, mai întâi, un așezământ social, în care, în perioada mai 2007- noiembrie 2009, au fost oficiate Sfânta Liturghie și toate celelalte slujbe.

În stil autentic moldovenesc

În acest timp, sub directa coordonare a preotului paroh, au fost demarate lucrările la edificiul eclesial, constând în lărgirea spațiului interior prin îndepărtarea pridvorului și extinderea naosului și pronaosului. Proiectul de consolidare a prevăzut încorsetarea zidurilor cu stâlpi și centuri din beton armat, tencuirea la exterior și realizarea unui frumos program iconografic la nivelul ocnițelor, precum și refacerea în totalitate a acoperișului. Toate aceste lucrări au dat bisericii o nouă aliură arhitecturală, înscriind-o în stilul autentic moldovenesc. La interior au fost refăcute tâmplăria, stranele și mobilierul bisericesc. Lucrările de restaurare

mai prevăd realizarea picturii murale la interior și împodobirea spațiului eclesial cu obiecte și podoabe de cult.

Lucrările au fost realizate cu sprijinul credincioșilor, al Consiliului local, al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului și al Secretariatului de Stat pentru Culte.

Intrarea în Biserică „Sf. Gheorghe“

În ziua dedicată de Biserică reamintirii momentului în care Maica Domnului a fost adusă de dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana la Templu, Preasfințitul Episcop Ioachim Băcăuanul a oficiat Slujba de sfințire a aghiesmei și a rostit rugăciunile de sfințire pentru a se putea intra și oficia Sfânta Liturghie în biserica parohială al cărei spațiu a cunoscut o reînnoire. A urmat apoi oficierea Sfântei Liturghii.

În cuvântul rostit cu acest prilej, Preasfințitul Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul a spus: „*Odată cu sărbătoarea de astăzi, Intrarea Maicii Domnului în Biserică, am dat binecuvântare, ca în biserica de aici să intrăm cu toții, pentru a oficia Sfânta Liturghie, pentru a rememora evenimentele mântuitoare, a primi pe Hristos în sufletele noastre și a ne face părtași ai lucrării Duhului Sfânt.*” În încheiere, PS Episcop Ioachim a oferit Părintelui Ioan Palur medalia de aur jubiliară emisă anul trecut la împlinirea a 600 de ani de la prima atestare documentară a Episcopiei Romanului și placheta, emisă anul acesta, cu prilejul ridicării eparhiei la rangul de Arhiepiscopie a Romanului și Bacăului.

PC Protopop Florin Aurel Tuscanu a făcut o scurtă evocare a istoricului parohiei și al bisericii din Letea Veche, iar, la final, Părintele Ioan Palur a mulțumit Preasfințitului Ioachim Băcăuanul și tuturor celor ce au depus efortul lor la împlinirea lucrărilor ce s-au desfășurat. (Arhid. Ciprian-Ioan IGNAT)

Din viața Parohiei Valea-Ursului

Biserica din Valea-Ursului, cu hramul „Sf. M. Mc. Dimitrie”, serbat în fiecare an la 26 octombrie, este ctitorie a boierului Dumitru Drăghici și a succesorului acestuia Panait Donici, biserica fiind sfințită la 26 octombrie 1846. Enoriașii acestei parohii au moștenit și păstrat obiceiul ca la hramul bisericii să vină în număr mare la Sfânta Liturghie, pregătiți cu diferite jertfe pentru a face pomnire pentru cei răposați din familiile lor. Cu prilejul serbării hramului bisericii, a devenit un obicei să se facă praznic mare, într-o pomnirea celor răposați.

În perioada postului Nașterii Domnului, activitatea parohiei este marcată de câteva acțiuni specifice. Astfel, miercurea și vinerea se săvârșește Sfântul Maslu, pentru sănătatea trupezască și sufletească a credincioșilor. De asemenea, tot în această perioadă, celor nevoiași li se dau ajutoare constând în alimente și îmbrăcăminte. Iar pentru cei care își exprimă această dorință, preotul paroh oficiază slujba aghesmei mici, pentru sănătatea familiei, sporul casei și rugăciunea pentru binecuvântarea animalelor din gospodărie.

Fiind un post ușor, mulți credincioși se spovedesc pentru a se împărtăși cu Cinstitul Trup și Sfânt Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos. Pentru cei care nu pot merge la Biserică, dar vor și au binecuvântarea de a se împărtăși, preotul paroh oficiază Taina Euharistiei la casele lor. (Pr. Adi BURIC, Parohia Valea-Ursului)

Considerăm că recursul la valorile
și tezaurul Ortodoxiei românești
e mai mult decât așteptat și binevenit.

ARMONII

Tinerii oneșteni „iubitori de cântare“, în concert la Roman și Bacău

Iubesc Ortodoxia românească în care, prin darul lui Dumnezeu m-am născut, pentru multe și nenumărate pricini, dar ceea ce mă copleșește cel mai mult este puterea ei de a schimba oameni. Întâi, am citit despre asta. Apoi, de la catedră, am experimentat. În câțiva ani, am observat că acolo unde se jertfește timp, acolo unde persoana este respectată și se oferă valori autentice, tinerii devin o forță, care poate schimba lumea, care poate să își manifeste curajul și altfel decât o fac în mod obișnuit. Apropiindu-ne sufletește, profesori și elevi, am învățat, împreună, să ne lăsăm sufletele mângâiate de frumusețea muzicii bizantine.

Putini dintre fiii Bisericii noastre știu că muzica psaltică este inspirată de Duhul Sfânt, că are putere harică. Ascunderea unor astfel de comori este imposibilă. Din astfel de considerente am purces, cu binecuvântarea Preasfântului Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului, la organizarea, cu pași mărunți, dar siguri, unui grup de muzică psaltică

Grupul „Filomelos“, concert de colinde tradiționale românești
la Biblioteca Municipală „Radu Rosetti“ din Onești, 8 decembrie 2008

alcătuit din elevii Colegiului Național „Dimitrie Cantemir“ din Onești. Grupul a luat numele de „Filomelos“, ceea ce înseamnă „iubitori de cântare“. Împreună ne-am propus să facem cunoscută comoara muzicii bizantine, până în cele mai îndepărtate sate. Acum, nu doar muzica ne unește, ci participăm împreună și la tradiționalele mese de lăsatul secului, la ieșirile în natură, dar și la Deniile din Postul Mare, precum și la Liturgia Darurilor mai înainte sfințite.

Pe lângă slujbele misionare, am adăugat activității noastre și desfășurarea de concerte în preajma Crăciunului și a Sfințelor Paști, care, de acum, au devenit tradiționale.

Mai multe informații despre tot ceea ce înseamnă *Filomelos*, de la origini și până în

prezent, puteți găsi la adresa de internet <http://filomelos.blogspot.com/>, unde vă îndemnăm să vă lăsați impresiile și gândurile dumneavoastră.

Concerte de Crăciun

Acum, ne pregătim de cel de-al cincilea concert, în preajma sfințelor sărbători de iarnă, la Biblioteca Municipală „Radu Rosetti“ din Onești, acolo unde ne-am consacrat. Așteptăm pe toți iubitorii de frumos, de artă, de muzică psaltică, pe data de 17 decembrie ora 18.00, în Spațiul Multifuncțional al Bibliotecii Municipale. Aici, împreună cu grupul „Melozii Romanului“, al Seminarului Teologic Ortodox de la Roman, vom vesti Nașterea Domnului prin colindele și cântările cele mai alese ale slujbelor din marele tezaur al Ortodoxiei românești. De asemenea, pe 19 decembrie, vom participa la concertul de colinde organizat la Catedrala Arhiepiscopală din Roman și, mai apoi, duminică, pe 20 decembrie, la Ateneul din Bacău.

Considerăm că recursul la valorile și tezaurul Ortodoxiei românești e mai mult decât așteptat și binevenit. Cea mai eficientă cale de a stăvili avalanșa de nonvaloare și comercial năpustită asupra poporului român în această perioadă este de a oferi publicului și fiilor Bisericii Ortodoxe Române autenticele, creând o alternativă viabilă pentru cei care și-o doresc. (Pr. Cautiș PETRICĂ)

Colinde în dar, pentru băcăuani

Evenimentul Nașterii Domnului va strânge, și anul acesta, colindători, din toate colțurile Arhiepiscopiei noastre, în municipiul Bacău. Casa de Cultură din oraș va fi, preț de două ore, „Bethleemul românesc“, unde îngerii și oamenii vor cânta împreună „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăvoire“. Între invitați amintim: Corul Seminarului Teologic „Sf. Gheorghe“ din Roman, Corul „Filomelos“ din Onești, corurile mănăstirilor: Bogdana, Ciolpani, Diaconesti și

Tisa-Silvestri, Corul de copii al Liceului de Artă „George Apostu“ din Bacău, Ansamblul folcloric „Busuiocul“ și alții.

Concertul va avea loc duminică, 20 Decembrie 2009, începând cu orele 16, la Casa de Cultură din Bacău, intrarea fiind liberă.

Evenimentul este organizat de Consiliul Județean Bacău în colaborare cu Arhiepiscopia Romanului și Bacăului și Ansamblul folcloric „Busuiocul“.

Vă așteptăm! (pr. Pimen COSTEA, Exarh al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului)

Evenimente istorice în Patriarhia Română

Sub protia PF Părinte Patriarh Daniel, s-au desfășurat mai multe evenimente istorice pentru diferite eparhii de pe cuprinsul Patriarhiei Române. După cum i-a permis lucrarea pastoral-misionară din propria eparhie, PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului a participat la multe dintre acestea.

Ridicare la rangul de Arhiepiscopie a Eparhiei Dunării de Jos

Pe 27 septembrie, PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala „Sf. Ierarh Nicolae și Sf. Apostol Andrei” din Galați, în cadrul căreia s-a dat citire Tomosului de ridicare la rang de Arhiepiscopie a Eparhiei Dunării de Jos și de acordare a rangului de arhiepiscop Preasfințitului Casian Crăciun;

Sărbătoarea de la Galați a început cu Sfânta Liturghie oficiată de către Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii noastre, înconjurat de un sobor de 22 de ierarhi. Sfânta Liturghie a fost urmată de festivitatea solemnă a ridicării în rang de arhiepiscopie a Episcopiei Dunării de Jos. La finalul Sfintei Liturghii, PS Corneliu, Episcopul Hușilor, a citit Tomosul patriarhal prin care s-a făcut cunoscută tuturor clericilor și credincioșilor înălțarea Episcopiei Dunării de Jos la rangul de arhiepiscopie, cu titulatura Arhiepiscopia Dunării de Jos, precum și ridicarea Preasfințitului Părinte Casian în demnitatea de Arhiepiscop al Dunării de Jos, cu titulatura de Înalt-preasfințitul Părinte Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos. ■

Proclamarea locală a canonizării Sfântului Iachint de Vicina

Tot pe 27 septembrie 2009, la orele după-amiezii, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a efectuat o vizită pastorală în Episcopia Tulcii. Cu această ocazie, Preafericirea Sa a săvârșit și sfințirea bisericii cu hramul „Sfânta Treime și Sfântul Iachint, mitropolitul Țării Românești” din Tulcea. PS Episcop Ioachim Băcăuanul a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Slujba de sfințire a Bisericii „Sfânta Treime” din Tulcea, în cadrul căreia a avut loc proclamarea locală a canonizării Sfântului Ierarh Iachint. ■

Sărbătoare la Buzău

În ziua de 8 noiembrie s-a desfășurat festivitatea de ridicare la rangul de Arhiepiscopie a Eparhiei Buzăului și Vrancei. Cu această ocazie, PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Slujba de sfințire a noii Catedrale arhiepiscopale „Înălțarea Domnului” și „Sfinții Trei Ierarhi” din Buzău. În aceeași zi, soborul de ierarhi, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala arhiepiscopală „Înălțarea Domnului” și „Sfinții Trei Ierarhi” din Buzău. La finalul acesteia, PS Ioachim Băcăuanul a dat citire Tomosului de ridicare la rang de Arhiepiscopie a Eparhiei Buzăului și Vrancei, după care PF Părinte Patriarh Daniel a acordat însemnele de arhiepiscop Preasfințitului Epifanie Norocel. ■

Ridicări în rang la Arhiepiscopia Râmnicului și Episcopia Maramureșului și Sătmarului

Sâmbătă, 14 noiembrie, PS Ioachim Băcăuanul a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala episcopală din Râmnic, în cadrul căreia a avut loc hirotonia într-un arhieru a Părintelui Arhimandrit Emilian Nica, Episcop-vicar al Eparhiei și s-a dat citire Tomosului de ridicare la rang de Arhiepiscopie a Eparhiei Râmnicului și de acordare a însemnelor de arhiepiscop, Preasfințitului Episcop Gherasim Cristea.

Duminică, 13 decembrie, ierarhul de la Roman a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala episcopală a Maramureșului și Sătmarului, în cadrul căreia s-a dat citire Tomosului de ridicare în rang de arhiepiscop a Preasfințitului Justinian Chira. ■

De parcursul fiecărui pelerinaj organizat de Protoieria Onești, s-a pus accentul pe rugăciune și intensificarea vieții spirituale.

CALEA PELEGINULUI

Pelerini spre casa micului Iisus

Protoieria Onești a intensificat aspectul pastoral-misionar prin organizarea unor pelerinaje, dintre care cel mai important este cel către Locurile Sfinte. Până în prezent s-a reușit organizarea a patru grupuri de pelerini, însumând un număr de 170 de credincioși. Ultimul pelerinaj s-a desfășurat în perioada 01-15 noiembrie 2009, cu un număr de 43 de pelerini din Onești și Tg. Ocna, dintre care 5 preoți ai eparhiei noastre.

Grupul pelerinilor în fața Bisericii Națiunilor din Ierusalim, unde se află piatra originală pe care s-a rugat Iisus și locul prinderii Domnului

Programul pelerinajului a fost complex. S-au vizat locurile de pelerinaj din Țara Sfântă - Israel, Muntele Sinai - Egipt și Petra, Wadi Rum, Amman, Madaba, Mt. Nebo din Jordania. Înainte de a pleca, întreg grupul a solicitat binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului. La întoarcere, ierarhul de la Roman a binecuvântat sosirea, adresând pelerinilor, cu această ocazie, și un cuvânt de învățătură.

Închinare și rugăciune

Pe parcursul fiecărui pelerinaj organizat de Protoieria Onești, s-a pus accentul pe rugăciune și intensificarea vieții spirituale. Astfel, în fie-

care dimineată, înainte de micul dejun, precum și seara, după cină, am săvârșit împreună rugăciuni, cerând ajutorul lui Dumnezeu, binecuvântarea zilei care începea, iar seara mulțumind pentru ajutorul acordat. Fiecare pelerin a primit împreună cu programul și rugăciunea de călătorie, citită, de altfel, în fiecare dimineată, înainte de a pleca spre primul obiectiv. La fiecare loc sfânt vizitat s-a citit din Sfintele Evanghelii pasajul care făcea referire la acel loc, după care se rostea o ectenie pentru ierarhii noștri, pelerinii prezenți, cât și pentru toți cei de acasă, care și-au exprimat dorința de a fi pomeniți la Locurile Sfinte. După momentul de rugăciune se aprofunda pasajul evanghelic, cu explicațiile necesare unei mai bune înțelegeri și se prezentau câteva date istorice despre locul propriu-zis.

Preoții pelerini au avut ocazia să săvârșească de două ori Sfânta Liturghie: în Nazareth și Ierusalim, moment sfânt la care au participat toți pelerinii și au fost cu toții împărtașiți cu Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus Hristos.

Putem spune că acest pelerinaj a avut și un caracter penitential, deoarece pe Drumul Crucii, cât și în drumul către Muntele Sinai fiecare pelerin a înălțat rugăciuni pentru iertarea păcatelor, făgăduind îndreptarea.

Pelerini la locul nașterii Mântuitorului

Întregul nostru periplu prin Țara Sfântă a stat sub semnul mulțumirii adusă lui Dumnezeu pentru toate binefacerile revărsate asupra noastră, dar și sub semnul rugăciunii de cerere, în continuare, a ajutorului divin, conștiința fiind de realitatea cuvintelor „fără Mine nu puteți face nimic“.

Am avut multe momente frumoase, însă deosebite rămân cele în care noi ne-am întâlnit cu români, frați de-ai noștri, călugări și maici, la Așezământul Românesc din Ierusalim și Jericho, la Mănăstirea „Sfântul Sava și Sf. Teodosie“, „Mormântul Maicii Domnului“, Mănăstirea de pe Tabor, la „Mica Galilee“, dar și emoțiile prilejuite de întâlnirea cu alte grupuri de pelerini și ierarhi ai bisericii noastre, cărora ne-am alăturat în rugăciune.

De neuitat rămâne prezența noastră, în ultima zi a pelerinajului, în cetatea Bethleem, unde am cântat colinde și am primit în suflete, asemeni păstorilor din vechime, vestea că se naște Hristos, mai ales că întoarcerea noastră acasă s-a petrecut în prima zi din postul Nașterii Domnului.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că și anul acesta am călcat pe Pământul Sfânt și ne rugăm pentru pace, astfel încât și anul viitor, începând cu luna februarie, cât mai mulți pelerini să poată ajunge să se închine la Locurile Sfinte. (Pr. Justinian ALUPEI)

Oprire la Râul Iordan - Chibutz Yardenit, în locul amenajat pentru binecuvântarea credincioșilor

Monahismul românesc la 50 de ani de la marea prigoană

În Sala Sinodală a Reședinței Patriarhale a avut loc, în ziua de 18 noiembrie, ședința Comemorativă a Permanenței Consiliului Național Bisericesc cu tema „Decretul 410 din 1959 privind reglementarea vieții monahale. Context istoric și consecințe defavorabile Bisericii“. În cadrul întrunirii au fost susținute referate care au prezentat contextul juridic și politic al aplicării decretului.

Punerea în practică a decretului 410 din 1959, a produs multă suferință în rândurile celor care își dedicaseră viața lui Hristos. Eparhia Romanului a fost una dintre cele mai afectate de această prevedere a legislației comuniste. În zona noastră, ca peste tot în țară, călugării și maicile au fost obligați să revină în lume, ori să sfârșească în închisoare. Porțile sfintelor lăcașuri, vechi de sute de ani, au fost închise. Au fost ani întunecați, pe care cei ce i-au trăit nu-i vor uita niciodată.

Cu câteva excepții, viața monahală a reinviat în mănăstirile Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului. „În Arhiepiscopia Romanului și Bacăului a fost cel mai mare revirement monastic din România. Aici, într-o scurtă perioadă de timp, nu doar că s-au redeschis vechile mănăs-

FOTO: „ZIARUL LUMINA“

Decretul 410 în Mitropolia Moldovei și Bucovinei

La Mănăstirea Secu din județul Neamț s-a desfășurat, pe 27 noiembrie, Simpozionul „Decretul nr. 410/1959 - Moment de oprire al monahismului românesc“, la care au participat ierarhi, stareți și starete, călugări și maici, precum și reprezentanți ai autorităților centrale.

Simpozionul dedicat Decretului nr. 410/1959 s-a desfășurat în trapeza Mănăstirii Secu și a fost precedat de slujba Sfintei Liturghii, oficiată de Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, și de PS Emilian Lovișteanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului. La finalul Sfintei Liturghii săvârșite în Paraclisul „Sf. Nicolae“, Înaltpreasfințitul Teofan a amintit faptul că în cadrul slujbei au fost pomeniți toți călugării și călugăritele mutați la Domnul, care au suferit de pe urma Decretului nr. 410/1959.

După oficierea Sfintei Liturghii au început lucrările simpozionului. La acestea au participat IPS Teofan, IPS Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților, PS Calinic Botoșăneanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei

Iașilor, și PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

Pe parcursul desfășurării Simpozionului, au susținut alocuțiuni IPS Mitropolit Teofan, PS Emilian Lovișteanul, Arhim. Timotei Aioanei, exarh cultural al Arhiepiscopiei Bucureștilor și mare eclesiarh al Catedralei patriarhale din București, Arhim. Melchisedec Velnic, exarhul mănăstirilor din Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților și stareț al Mănăstirii Putna, pr. prof. Ion Vicovan, prodecanul Facultății de Teologie Ortodoxă „Dimitru Stăniloae“ a Universității „Al. I. Cuza“ din Iași, Adrian Nicolae Petcu, consilier în cadrul Consiliului Național de Studiere a Arhivelor Securității, lect. dr. George Enache, de la Universitatea „Dunărea de Jos“ din Galați, stavrof. Teofana Scânteii, stareța Mănăstirii Vorona, din județul Botoșani. Concluziile Simpozionului de la Mănăstirea Secu au fost formulate de către IPS Mitropolit Teofan, IPS Arhiepiscop Pimen, PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul și PS Episcop-vicar Emilian Lovișteanul. (sursa: www.ziarullumina.ro)

Decretul nr. 410/1959 a reprezentat cea mai grea lovitură dată monahismului românesc, prin înlăturarea abuzivă și brutală a călugărilor și călugărițelor din mănăstiri.

BISERICA ÎN ISTORIE

tiri, ci au fost înființate și altele noi, arătându-se prin aceasta o vocație monahală deosebită. Doar unele vetre de sihăstrie s-au reînființat înainte de 1989, respectiv Bogdana și Runc, dar cu multă greutate și cu abilitatea duhovnicească a unor părinți deosebiți, cum sunt Isaia Țurgurlan și Emilian Panaite“, ne-a declarat Preașfântul Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

Optând pentru monahism într-o perioadă foarte dificilă, PS Episcop Ioachim Băcăuanul este astăzi unul dintre cei care au cunoscut prin propria experiență impunerea decretului 410 și efectele lui asupra mănăstirilor din România. „În anul 1969, când decretul 410 era aplicat foarte riguros, am simțit chemarea pentru viața monahală. Faptul că aveam legături la Varatic, ori la Sihăstria, rude și apropiați care au scăpat de la a fi alungați din mănăstire, m-au făcut să-mi întăresc această hotărâre. Am intrat ca frate la mănăstirea Sihăstria, părintele stareț Caliope Apetrei acceptându-mă, dar cu impunerea anumitor rigori, motivate atât de faptul că nu era ușor în mănăstire, cât și de existența aceluia decret“, ne-a declarat PS Ioachim Băcăuanul.

Așezată într-o zonă retrasă, cu acces dificil pentru oameni, Mănăstirea Sihăstria avea o poziție geografică strategică și putea fi ținută sub observație foarte ușor de comunisti. „Sihăstria a fost transformată în azil pentru călugării și călugărițele bolnave din alte

mănăstiri. Am fost primit acolo să ajut bătrânii veniți din toate părțile. Printre cei aflați atunci în obște se aflau: părintele Partenie Bușcu, părintele Ioil Gheorghiu, părintele Cleopa Ilie, care revenise după 7 ani petrecuți în pădure, părintele Petroniu Tănase și mulți alții. Aduându-se într-un singur loc atâția oameni cu experiență duhovnicească, s-a sporit și viața spirituală a mănăstirii. Datorită acelor părinți, Sihăstria a ajuns una dintre cele mai importante vetre monahale din Biserica noastră. Puținii tineri care trăiam acolo eram ocrotiți de acești călugări, fiind întăriți și încurajați de sfîntenia vieții și spiritualitatea lor“, a mai spus PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul.

Frate de mănăstire pe atunci, ierarhul de la Roman rememorează astăzi cu durere și tristete vremurile de prigoană comunistă: „Păstrez încă vie amintirea vizitelor inspectorilor de la Culte, numiți împuterniciți, care făceau controale în mănăstiri. În clipa în care ajungeau în preajma mănăstirii, părintele paraclisier Ignatie bătea gongul de șase ori, în clopotul de obște, iar noi,

tinerii, plecam în cea mai mare discreție și viteză în munți, pentru a ne ascunde la stâna mănăstirii. Stăteam acolo până ce aflam că plecaseră următorii“, a povestit PS Episcop Ioachim Băcăuanul.

Cel care se ascundea atunci prin munții Neamțului, pentru a putea rămâne în mănăstire alături de marii duhovnici ai neamului românesc din veacul trecut, coordonează astăzi activitatea a 27 de schituri și mănăstiri, câte se află acum în Arhiepiscopia Romanului și Bacăului, în care viețuiesc în jur de 400 de călugări și maici. „După 1990, s-a văzut lucrarea lui Dumnezeu de a atrage tinerii spre viața monahală. În Eparhia Romanului și Bacăului a fost o învioreare a monahismului unică în toată România. Atunci au fost desființate mănăstirile, dar după 1989 acelea au fost redeschise și au fost înființate încă și mai multe. Și, dacă până în 1989, nu mai exista aproape niciun călugăr sau maică pe aceste meleaguri, iată că acum avem aproape 400 de rugători“, a mai spus PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul. (Pr. Ctin GHERASIM)

Decretul 410/1959 - context istoric și consecințe defavorabile Bisericii

Miercuri, 18 noiembrie 2009, în Sala Sinodală din Resedința patriarhală, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc ședința solemnă a Permanentei Consiliului Național Bisericesc cu tema „Decretul 410/1959 privind reglementarea vieții monahale. Context istoric și consecințe defavorabile Bisericii“.

Au susținut comunicări pe această temă pr. Ionuț Corduneanu, Consilier patriarhal, Cancelaria Sfântului Sinod, Oficiul-Juridic, dr. George Enache, istoric și Adrian Nicolae Petcu, istoric.

Organizată la împlinirea a 50 de ani de la adoptarea nefastului act normativ, ședința solemnă a Permanentei Consiliului Național

Bisericesc s-a constituit într-un memorial al victimelor decretului 410/1959, al suferinței și persecuției Bisericii de către fostul regim comunist din România.

La încheierea ședinței, a fost înălțată o rugăciune de pomenire pentru odihna sufletelor călugărilor și călugărițelor care, deși au fost atunci excluși din mănăstiri, au rămas fideli vocației lor monahale și au revenit în monahism când contextul istoric le-a permis.

Printr-un comunicat oficial al Patriarhiei Române, credincioșii au fost îndemnați să se roage lui Dumnezeu ca astfel de persecuții să nu se mai repete, iar viața duhovnicească să se intensifice pentru ca mănăstirile să nu-și piardă viețuitoarii din cauza secularizării.

Călugăria, strict interzisă tinerilor!

Decretul nr. 410/1959 a reprezentat cea mai grea lovitură dată monahismului românesc, prin înlăturarea abuzivă și brutală a călugărilor și călugărițelor din mănăstiri. Decretul dispunea ca în mănăstirile de călugări să rămână numai personalul care împlinise sau depășise vârsta de 55 de ani, iar în mănăstirile de călugărițe, numai maicile care atinseseră sau depășiseră vârsta de 50 de ani. În urma aplicării acestui decret, au fost desființate mai multe mănăstiri și schituri, mii de călugări fiind alungați din mănăstiri. Motivul desființării obștilor monahale a fost acela că mentineau vie forța Ortodoxiei, a tradiției și spiritualității ei. Vrednicul de pomenire patriarh Justinian a protestat împotriva acestui decret, pronunțându-se că nu va aplica dispozițiile acestuia în Arhiepiscopia Bucureștilor. În ciuda acestor vitregii, unele mănăstiri au continuat să supraviețuiască cu statutul de muzeu, bolnițe pentru monahii bătrâni sau ateliere cooperatiste, cu grupuri mici de monahi sau monahii, care au rezistat în fața măsurilor represive. (sursa: www.ziarullumina.ro)

FOTO: ZIARUL LUMINA

„Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil“, prilej de sărbătoare la Hociungi

Sfinții Voievozi, ocrotitori ai multor biserici din eparhia Romanului și Bacăului

În fiecare an, în ziua de 8 noiembrie, mai multe lăcașuri de cult din județul Bacău își serbează hramul. Bacăul este unul dintre județele cu cele mai multe biserici închinare Sfinților Arhangheli, unele dintre ele monumente istorice, vechi de câteva secole.

Pe lângă cea din cartierul Șerbănești, inițial capela pentru cimitirul din zonă, construită în anul 1929, se mai află o alta în cartierul Izvoare din Bacău, tot lângă un cimitir. O altă biserică ai cărei patroni și ocrotitori sunt Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil se află în satul Orbeni. Același hram îl are și biserica din satul Nănești. La fel și biserica de lemn din Cașin, construită în anul 1653 de către domnitorul Gheorghe Ștefan al Moldovei, sau cea din Gârbovana (comuna Ștefan cel Mare). Și Mănăstirea Runc îi are ca patroni și ocrotitori pe Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil. Acest sfânt lăcaș de închinăciune și de viață monahală este situat în localitatea Buhuși. Mănăstirea Runc datează din timpul Bincredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt, fiind ctitorită după lupta de la Orbic, din jurul anului 1457. Biserica veche e fost dărâmată, iar boierul Ionășcu Isăcescu a zidit pe la anul 1760 actuala biserică în stil moldovenesc. Alte biserici cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil“ se află în municipiul Roman, Brădeana, Târgu Trotuș, Târgu Ocna, Ungureni, Poiana Sărata, Filipești, Căuți, Dumbrava, Buciuindoi, Deleni, Huruiesti, Slobozia, Urechești, Cornătel, Vlaga, Căuia, Larga, Negulești, Dealul Morii, Răcăuți. (pr. Ctin GHERASIM)

Biserica „Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil“, Hociungi a fost construită între anii 1901-1909, lângă vechea biserică din lemn și vălătuci, ce data din jurul anului 1800. Biserica are temelie din piatră pâna în dreptul geamurilor, continuă cu zid din cărămidă, în stil bizantin și are formă de cruce, cu trei turlle.

Acoperișul este din tablă zincată, pereții văruți în exterior sunt împodobiiți cu șase icoane în frescă, deasupra intrării și pe perețele din dreapta. În interior, turla, pereții și icoanele de pe catapeteasmă sunt pictate în ulei, în stilul renascentist, de pictorul Vizante. Catapeteasma, din lemn de tei sculptat, este acoperită cu bronz și vopsea. Biserica a fost reparată în mare parte în anii 1933 și 1963, când a fost curățată și pictura.

Hramul unei biserici aduce bucurie și înălțare spirituală pentru toți cei atașați de ea. Sărbătoarea Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil este ziua în care serbează hramul bisericii locuitorii satului Hociungi, com. Moldoveni, jud. Neamț.

Sfinții Arhangheli, în istoria mântuirii, au rolul atât de păzitori, de bine-vestitori, cât și de însoțitori ai celor care călătoresc. Ținând seama că

ziua liturgică începe la apusul soarelui, slujba hramului a debutat în seara dinaintea sărbătorii, cu Vecernia urmată de Litie, savârșită de un frumos sobor de preoți, veniți cu dragoste sfântă de la bisericile din apropiere.

Sărbătoarea a continuat a doua zi dimineață, cu oficierea Utreniei, Acatistului „Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil“, Sfintei Liturghii și slujba Parastasului pentru cei adormiți, pentru ctitorii și binefăcătorii sfântului lăcaș, la care participă toată comunitatea.

În parohie, există tradiția ca o familie să pregătească coliva în cinstea hramului, din care credincioșii sunt invitați să guste, după bi-

necuvântarea ei, ca semn al comuniunii cu cei mutați la Domnul, ca o expresie materială a credinței în nemurire și înviere.

Anul acesta, credincioșii din Hociungi au avut un motiv în plus de sărbătoare: împlinirea a 100 de ani de la prima sfințire a bisericii parohiale (25 octombrie 1909 - de către PS Episcop Gherasim Safirin). Anul acesta s-au împlinit și 6 ani de la resfințirea bisericii (2 noiembrie 2003 - de către PS Episcop-vicear Ioachim Băcăuanul) și 1 an de la sfințirea Așezământului social-filantropic „Betleem“ („Casa Pâinii“, în 22 noiembrie 2008 de către PS Episcop-vicear Ioachim Băcăuanul). (Pr. Gheorghe BÂRJOVANU, Parohia Hociungi)

Potrivit tradiției și mărturiilor istoricilor și teologilor din primele veacuri creștine, Sfântul Apostol Andrei a fost primul propovăduitor al Evangheliei la geto-daci, în teritoriul cuprins între Dunăre și Marea Neagră.

Sf. Andrei, cel ce l-a adus pe Hristos românilor

În timp ce la alte popoare se poate face dovada clară a unei date de încreștinare, la poporul român o asemenea dată nu este cunoscută. Aceasta pentru că la noi învățătura creștină a pătruns treptat și s-a răspândit simultan cu formarea noastră ca neam.¹ Din această rațiune, creștinismul românesc are un caracter profund popular; el nu a fost impus, ci a crescut odată cu poporul și a devenit parte constitutivă a acestuia.

După Pogorârea Duhului Sfânt, când Sfinții Apostoli au început să predice Evanghelia Mântuitorului Iisus Hristos, potrivit tradiției și mărturiilor istoricilor și teologilor din primele veacuri creștine, Sfântul Apostol Andrei a fost primul propovăduitor al Evangheliei la geto-daci, în teritoriul cuprins între Dunăre și Marea Neagră - cunoscut pe atunci sub numele de Scythia (Scitia), dar și în teritoriile de dincolo de Prut, în nordul Mării Negre. Dar până a ajuns aici, el a predicat în Asia Mică.

Andrei, apostolul de la Marea Neagră

Iată ce spunea istoricul Eusebiu de Cezaarea: „Sfinții Apostoli ai Mântuitorului, precum și ucenicii lor, s-au împrăștiat în toată lumea locuită pe atunci. După tradiție, lui Toma i-au căzut sortii să meargă în Partia, lui Andrei în Scitia, lui Ioan în Asia...”²

Și din epistola Sfântului Apostol Pavel către Coloseni (3, 11), reiese că „scitii” au putut auzi cuvântul lui Dumnezeu. Tradiția că Sfântul Apostol Andrei a predicat la scitii a fost reluată mai târziu și de alți scriitori bisericești. De pildă, calugărul Epifanie, în secolul al VIII-lea, în *Viata Sfântului Apostol Andrei*, scria că între popoarele evanghelizate de sfânt se numarau și scitii.³ În așa numitul Sinaxar al Bisericii constantinopolitane se preciza că acest apostol „a predicat în Pont, Tracia și Scitia”. În același Sinaxar se afla o altă informație, potrivit căreia, Sfântul Andrei ar fi hirotonit ca episcop de Odessos sau Odessos (Varna de azi, în Bulgaria) pe un ucenic al său cu

numele Amplias (Ampliat), pe care Biserica Ortodoxă îl prăznuiește în fiecare an la data de 31 octombrie.⁴ Mult mai târziu, scriitorul bizantin Nichifor Calist (secolul al XIV-lea) scria că Sfântul Apostol Andrei a trecut din provinciile Asiei Mici (Capadocia, Galatia și Bitinia) „în pustiurile scitice”, care puteau fi situate fie în Scitia Mare (sudul fostei Confederații Ruse), fie în Scitia Mică sau Dacia Pontică, locuită de greci, romani și geto-daci. De altfel, istoricii bisericești ruși socotesc că Sfântul Apostol Andrei a predicat și în nordul Marii Negre.⁵ Amintim și consemnarea prezentă în cartea *Viata și petrecerea sfinților*, a mitropolitului Dosoftei al Moldovei († 1693), care spune: „Apostolului Andrei i-a revenit (prin sortii) Bitinia și Marea Neagră și părțile Propontului, Calcedonul și Vizantea, unde e acum Țarigradul (Constantinopolul), Tracia, Macedonia și Tesalia, și sosind la Dunăre, ce-i zic Dobrogea și altele ce sunt pe Dunăre, și acestea toate le-a umblat”⁶.

Argumente ale evanghelizării

Unele colinde, legende și obiceiuri din Dobrogea și din partea stângă a Prutului vin în sprijinul argumentului evanghelizării teritoriilor de pe țărmul apusean al Mării Negre de către Sfântul Andrei. Un astfel de colind pomeneste de „schitul” sau „mănăstirea” lui Andrei, la care veneau Decebal și Traian, cel din urmă ascultând și slujba săvârșită acolo. Există apoi câteva numiri de ape și locuri ca „Pârâiașul Sfântului Andrei”, „Apa Sfântu-

lui” sau „Peștera Sfântului Andrei”, care se vede și azi în hotarul comunei Ion Corvin, în apropiere de granița româno-bulgară⁷.

Apostolul Andrei nu s-a mărginit numai la predicarea Evangheliei și la botezul celor pe care i-a adus la Hristos dintre grecii și geto-dacii din teritoriile amintite, ci el a hirotonit pe unii dintre ei ca episcopi și preoți, așa cum făcea și Sfântul Apostol Pavel în călătoriile sale misionare. Numai așa se poate explica faptul că cea mai veche episcopie cunoscută pe teritoriul țării noastre este cea de la Tomis (Constanța de azi).

Nichifor Calist, cunoscutul scriitor bisericesc, pe baza unor scrieri mai vechi, consemnează că Sfântul Apostol Andrei a plecat din Scitia Mică spre sud. A ajuns în Bizant (viitorul Constantinopol), iar de aici a trecut prin Macedonia și Tesalia, ajungând până în orașul Patras din Ahaia, deci în Grecia de azi. Acolo a suferit moarte martirică, fiind răstignit pe o cruce în formă de X (numită până azi „Crucea Sfântului Andrei”). Biserica primară a stabilit încă de pe la sfârșitul secolului al II-lea ca dată de prăznuire a pămîririi ziua de 30 noiembrie. Nu se cunoaște anul martiriului său; unii istorici îl fixează în timpul persecuției împăratului roman Nero, prin anii 64-67, alții mult mai târziu, pe la sfârșitul veacului „apostolic”, în cursul persecuției împăratului Domițian.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât, în anul 1995, ca numele Sfântului Andrei să fie înscris în calendarul bisericesc cu cruce roșie; iar în anul 1997 l-a proclamat drept „ocrotitorul României”. Totodată, a hotărât ca ziua de 30 noiembrie să fie proclamată drept zi de *sărbătoare bisericească națională*. (Pr. Drd. Adrian ALEXANDRESCU)

Note:

1 Pr. Prof. Dr. Ioan Rămureanu, *Predicarea Sfintei Evanghelii la poporul român*, în vol. Sfinții romani și apărători ai legii strămoșești, București, 1987, p. 103

2 Eusebiu de Cezaarea, *Istoria bisericească. Martirii din Palestina*, în PSB 13, EIBMBOR, București, 1987

3 Pr. Prof. Dr. Mircea Pacurariu, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*. Ed. a-IIa. Vol. I, București, 1994, p. 54.

4 Prof. Dr. Emilian Popescu, *Izvoarele apostolice ale creștinismului românesc: Sfântul Apostol Andrei și Tomisul*, în: Studii Teologice, 1/1994, p. 80-88

5 Pr. Prof. Dr. Mircea Pacurariu, *Op. Cit.*, p. 26

6 *Ibidem*, p. 27

7 *Ibidem*, p. 28

Schitul „Sfântul Apostol Andrei“ Podei - un obiectiv mai puțin cunoscut

Schitul „Sf. Andrei“ din Podei își pierde istoria urzirii spirituale în șirul evenimentelor. Astăzi, la schitul „Sf. Ap. Andrei“ din Podei se poate ajunge din șoseaua principală care duce la Miercurea Ciuc, din fața gării CFR Comănești, pe lângă parc și spital, peste podul râului Trotuș spre cartierul Podei, lângă Școala Generală Podei.

Se spune de prin bătrânii locului că, acolo unde astăzi se află schitul, exista o troiță cunoscută de săteni încă înainte de anul 1900, care mai târziu a fost reparată și întreținută de un călugăr din partea locului.

La sărbătorile mai importante, la săvârșirea rugăciunilor de ploaie, mai târziu la sărbătorirea Tăierii Capului Sf. Ioan Botezătorul, credincioșii, împreună cu preoții din împrejurimi, înălțau aici, cu multă evlavie, rugăți atât de laudă și mulțumire lui Dumnezeu, cât și pentru iertarea păcatelor.

Tot din istoria locului aflăm că această troiță era purtătoare de har dătător de sănătate și se crede că așezarea ei în acel loc a fost aleasă de niște călugări de la un vechi schit care a existat în preajma anului 1700 în ținutul Lapoș, nu departe de locul unde se află astăzi schitul „Sf. Ap. Andrei“.

Lucrările au început în 1997

Atât prin tradiție orală, cât și din unele documente aflăm că acest așezământ monahal, datând de prin anul 1717, ar fi fost construit de un călugăr preot, duhovnic și pustnic de la Mănăstirea Neamț, care promisese prin descoperire dumnezeiască canon să construiască trei așezăminte bisericesti. Celelalte două așezăminte se presupun a fi schitul „Sf. Ilie-Berzunți“ și actuala mănăstire Măgura, vestit așezământ monahal din aceeași zonă.

După anul 1990, inițiativa credincioșilor de a pune în valoare sfânta troiță a rânduit, prin pronia lui Dumnezeu, ridicarea unei capеле înzestrate cu sfinte icoane ortodoxe.

În anul 1997, tragedia familiei Ionescu Mihai și Maria, credincioși din zona Comănești, considerați și primi ctitori ai actualului schit, a marcat începutul lucrărilor. Greaua lor încercare a constat în pierderea fiului lor Andrei, la frageda vârstă de doar șapte ani. Acesta s-a dovedit a fi înzestrat cu o deosebită trăire spirituală: le-a spus părinților că va muri și că ei trebuie să fie credincioși și să facă ceva plăcut lui Dumnezeu pentru sufletul lui.

Astfel, în anul 1997 s-au demarat lucrările de construcție ale actualei biserici a schitului, care au durat până în anul 2000, când PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul a târnosit acest sfânt lăcaș, în ziua de 30 noiembrie, dată la care se sărbătorește și hramul bisericii.

Tot cu sprijinul PS Episcop Ioachim Băcăuanul și cu binecuvântarea IPS Eftimie, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului, lăcașul de cult a primit statutul de schit, sub ascultarea ieromonahului Pahomie Ghintuială, numit în calitate de egumen. Însotit de monahii Mercu-

rie și Calinic, acesta a lucrat la reluarea firului spiritual al vieții de obște și a rugăciunii necunoscute către Dumnezeu.

Respectând tradiția tipiconală a mănăstirilor din Moldova

Cu binecuvântare arhierescă, în anul 2003, părintele Mercurie a fost hirotonit ieromonah și duhovnic și a fost numit în funcția de egumen al schitului. În momentul actual, schitul se bucură de o tihnă deplină sub cărmuirea părintelui Mercurie, având în prezent o obște formată din 5 călugări.

Tot din grija arhierescă a PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul, și monahul Calinic a fost hirotonit ieromonah, astfel schitul bucurându-se de slujirea zilnică a Sfintei Liturghii, a celor șapte laude, a privegherilor la sfântii mari de peste an și la sărbătorile împărătești, respectând astfel tradiția tipiconală a mănăstirilor din Moldova.

Schitul are în dotare o gospodărie anexă pentru nevoile obștii și fond funciar de cinci hectare de pământ, care asigură baza agroalimentară a mănăstirii.

Pentru credincioșii din zonă, schitul „Sf. Ap. Andrei“ din Podei este o candelă permanent aprinsă, unde localnicii au posibilitatea să se reculeagă și să aducă în fața lui Dumnezeu rugăciunile lor.

În viitor, prin îngăduința și binecuvântarea arhierescă, se intenționează construirea unui mic aghiasmatar pentru săvârșirea slujbelor în timpul verii, construirea unui corp de chilii, îmbunătățirea sistemului de împrejmuire, cât și întreținerea anexelor schitului.

La schitul „Sf. Ap. Andrei“ credincioșii creștini pot primi, prin slujitorii acestui sfânt lăcaș, o binecuvântare, un sfat duhovnicesc, o dezlegare de păcate, o rugăciune de sănătate prin puterea Sfântului Maslu.

De ziua hramului, la 30 noiembrie, sărbătorirea Sf. Ap. Andrei cel Întâi chemat, credincioșii se bucură de slujbă în sobor, la care participă și părinții slujitorii din parohiile învecinate, astfel încât unitatea de credință și duh să se preamărească veșnic prin puterea lui Dumnezeu Cel în Treime slăvit. **(Pr. Protos. Pimen COSTEA, Exarh al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului)**

În ziua de 24 decembrie se recomandă ajunare până la ceasul al nouălea, după care se obișnuiește să se consume acele turte coapte în care se pun semințe fierte sau miez de nucă și miere.

Cum ne pregătim pentru primirea lui Hristos

Biserica, văzând urmările grave ale păcatului lăcomiei pentru om și comunitate, învață că mâncarea sau consumarea excesivă de alimente și băuturi nu sunt scopul principal al vieții și că trupul trebuie strunit și îngrijit prin anumite restricții alimentare, prin post, având mai ales exemplul Mântuitorului Hristos (Matei 4, 2). Dată fiind perioada în care încă ne aflăm, stăruim, în cele ce urmează, asupra specificului Postului Nașterii Domnului.

Un act liturgic specific postului Crăciunului îl reprezintă vizita pastorală a preotului la casele credincioșilor, pentru a vesti bucuria nașterii Mântuitorului Hristos

Acesta începe de pe 14 noiembrie seara, când îl prăznuim pe Sfântul Apostol Filip, iar dacă

aceasta sărbătoare cade într-o zi de miercuri sau vineri atunci se lasă sec cu o zi mai devreme. Acest post ne amintește de Vechiul Testament, de postul ținut de Moise în Muntele Sinai înainte de primirea Legii Divine și de starea de așteptare a lumii dinainte de venirea Mântuitorului.

Rânduielele bisericești stabilesc că în mănăstiri se ajunează, deci nu se mănâncă nimic în zilele de luni, miercuri și vineri, până la vremea săvârșirii ceasului al nouălea (orele 15.00-16.00). După această oră se poate consuma hrană uscată: pâine, covrigi, fructe uscate, semințe sau legume fierte fără untdelemn. În zilele de marți și joi se pot consuma legume și zarzavaturi fierte, la care se poate adăuga și untdelemn și, de asemenea, este îngăduit și puțin vin. În zilele de sâmbătă și duminică este îngăduit și consumul de pește, până în ziua de 20 decembrie, când postul devine aspru.¹

Se poate vorbi despre un pogorământ sau dezlegare la pește între 21 noiembrie - 20 decembrie, dacă se face serbarea unui sfânt mai important și când sărbătoarea cade în zilele de luni, marți sau joi, de exemplu Sf. Nicolae, Sf. Ierarh Spiridon și praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, în ultimul caz dezlegându-se la pește indiferent de ziua când ar cădea această sărbătoare.

Căsătoriile în Postul Crăciunului

În ziua de 24 decembrie se recomandă ajunare până la ceasul al nouălea, după care se obișnuiește să se consume acele turte coapte în care se pun semințe fierte sau miez de nucă și miere, amintind de postul prorocului Daniel și al celor trei tineri din Babilon, care fiind hrăniți cu semințe „s-au arătat mai frumoși decât cei hrăniți cu multe desfătăți.”² Acestea mai sim-

bolizează și scutecele Mântuitorului Hristos ce se naște în ieslea Betleemului.

Sfântul Sinod al B.O.R. prevede prin hotărârile sale că suferinzii, dar și copiii între 7-12 ani pot consuma - în afară de prima săptămână și ultima și de zilele de miercuri și vineri - pește, icre, ouă, lapte. Dar se înțelege, totuși, că, dacă cineva, dintre cei menționați, vrea să postească, o poate face pentru sporul său duhovnicesc și, mai ales, dacă acesta nu contribuie la înrăutățirea stării de sănătate a celor bolnavi.

Cu privire la regula căsătoriilor în această perioadă, Biserica face însemnare clară în Calendarul creștin-ortodox: nu se fac nunți în perioada 15 noiembrie - 25 decembrie, afară de dispensele chiriarhale pentru motive bine întemeiate și în aceste cazuri doar respectând condiția ca masa de nuntă să fie cu mâncăruri specifice de post, într-un cadru sobru și fără petrecerea zgomotoasă ce însoțește nunta de obicei, ceea ce ar reprezenta o sfidare a rânduielii bisericești.

„Trebuie să mergem către lume“

Preotul este un sacerdot - cuvânt care vine de la latinescul „sacerdos”, care înseamnă „sacru, sfânt” - el sfintește viața, sfintește natura, roadele pământului, sfintește evenimentele vieții oamenilor, sfintește istoria, sfintește trecerea dincolo.

Slujitorii bisericești se străduiesc să împlinescă toate laturile slujirii lor, conștienți de răspunerile ce le revin în calitatea lor de păstori de oameni, însă cel mai important lucru îl reprezintă capacitatea Bisericii - prin slujitorii săi - de a răspunde la necesitățile actuale spirituale ale oștii, de a nu fi anacronică,³ altfel spus de a înțelege semnele timpului și de a nu rămâne în afara evenimentelor pe care le trăim. Având în gând astfel de argumente, pe la

Aspecte practice ale mersului cu Ajunul

Umblatul cu icoana, mersul cu Ajunul, trebuie să fie o acțiune specifică preotului și nu cântărețului sau epitropului, pentru că în esență el reprezintă un act liturgic demn de slujirea sacerdotală.

Vizita preotului nu trebuie să fie transformată într-o ocazie de colectare a contribuției benevole, căci astfel se reduce importanța actului liturgic în favoarea celui pecuniar sau economic. Umblatul cu icoana nu e cerșetorie. Nimic nu poate fi mai jignitor pentru un slujitor decât gestul unora dintre credincioși, care, fiind sunați au scos mâna pe ușă sau fereastră, fără să primească preotul, și au întins o mână de bani, ca și când prin aceasta s-au achitat de obligația pentru care venise preotul.

De asemenea, e recomandabil ca acest act liturgic să aibă loc cu câteva zile înainte de Crăciun și nu după, cum se întâmplă în unele parohii, ceea ce minimizează și banalizează semnificația actului.

Umblatul cu icoana este așadar un obicei vechi, ce trebuie cultivat și păstrat, nu din necesitate, cum greșit consideră unii, ci pentru ca a făcut dintotdeauna parte din gama de obiceiuri bune și frumoase ce însoțesc sărbătoarea Nașterii Domnului, pentru că preotul binecuvintează casa și mesele credincioșilor, pentru a fi arătate sălășuri curate în care să se nască Mântuitorul Hristos. (Pr. Mitică BIGHIU)

începutul secolului al XX-lea, arhimandritul Filaret Scriban făcea o recomandare preoților: „trebuie să mergem către lume.”⁴ Această implicare nu înseamnă schimbarea structurii parohiale, nici a metodelor clasice de pastorație care rămân valabile, ci adăugarea altora noi, pentru a face față cerințelor actuale, ca recuperare a perioadei în care preotul a fost constrâns să desfășoare doar o activitate de tip liturgic, limitată la spațiile de cult deja existente.

De aceea spunem că prioritățile pastorației vizează catehizarea credincioșilor, pe bună dreptate, căci mulți, chiar dintre cei ce participă la Sfintele Slujbe, nu cunosc lucruri esențiale cu privire la rânduiala și semnificația lor, participarea lor fiind o obișnuință, dând curs inovațiilor, superstițiilor și practicilor necanonice dăunătoare și primejdioase pentru viața Bisericii. Însă, la fel de importantă pentru comuniunea cu credincioșii, este vizita pastorală, ca semn al recunoașterii credinciosului ca membru al Trupului eclesial. Ea are loc în anumite împrejurări și nu vizează numai grija pentru instruirea și pregătirea credincioșilor, ci și cunoașterea parohiei. Ele trebuie să fie sistematice a-

tunci când vizează un program prestabilit și ocazionale sau întâmplătoare, spontane și neprogramate, fiind cerute sau cauzate, în majoritatea lor, de îndatoririle liturgice ale preotului față de enoriașii lui.

„Mersul cu icoana”

Un act liturgic specific postului Crăciunului îl reprezintă vizita pastorală a preotului la casele credincioșilor, pentru a vesti bucuria nașterii Mântuitorului Hristos, dar și pentru o bună cunoaștere a celor păstoriți.

„Mersul cu icoana”, cum mai este cunoscută această vizită sistematică, stă în strânsă legătură cu vestea Nașterii Domnului, pentru că are loc în ajunul acestui praznic. Purtând epitrahilul pe grumaz și însoțit de cântăret, preotul intră în fiecare casă de creștin, purtând în mâna icoana Nașterii Domnului și cântând troparul prin care anunță vestea Nașterii Domnului, aducând binecuvântarea, salutul și cuvântul lui de îndrumare duhovnicească. Este un prilej de cunoaștere a problemelor cu care se confruntă credin-

cioșii, de aceea este recomandabil ca această vizită să nu fie una protocolară, rece, oficială, ci preotul trebuie să rămână în fiecare casă câteva minute, discutând cu credincioșii, încercând să-i cunoască pe fiecare, să le asculte cu răbdare și cu atenție destăinuirile, să constate starea lor religioasă, să ia act de gândurile și idealurile lor, de propunerile și inițiativele lor pentru îmbunătățirea vieții duhovnicești în parohie.⁵

Mersul cu icoana are o semnificație deosebită. Hristos, Care este prezent simbolic prin icoana purtată de preot, se face cunoscut lumii, luminând-o și transfigurând-o. Aceasta practică pastorală a intrat în uz încă din primele veacuri creștine, când Crăciunul și Boboteaza se serbau împreună la 6 ianuarie, sub denumirea de Epifanie. (Pr. Mitică BIGHIU, Parohia Roșiori)

1 pr. Prof. dr. Nicolae D. Necula-„Tradiție și înnoire în slujirea liturgică”, vol. 1 Galați 1996, pag.96
2 Liturghier, EIBMBOR, București 1967, pag.326
3 IPS Antonie Plamadela-„Preotul în Biserică, în lume, acasă”, Sibiu 1996, pag.164
4 ibidem, pag.156
5 pr. Prof. dr. Nicolae D. Necula- „Tradiție și înnoire în slujirea liturgică” vol.3, EIBMBOR, București 2004, pag 285

Nașterea Domnului, frescă din Catedrala arhiepiscopală „Sfânta Parascheva” din Roman

Tradiții de Crăciun la Catedrala arhiepiscopală din Roman

Spre deosebire de Postul Mare, un post al pocăinței, în Postul Crăciunului, post al bucuriei, slujbele și tipicul lor se păstrează aceleași ca în zilele obișnuite ale anului bisericesc, cu doar câteva elemente distinctive în preajma Sărbătorii Nașterii Domnului.

Catedrala arhiepiscopală „Sf. Cuvioasă Parascheva” din Roman și-a adaptat programul liturgic la perioada în care ne aflăm. Astfel, de luni până sâmbătă: la ora 7.00 se oficiază Utrenia și Sf. Liturghie, la ora 16.00 — Vecernia, la care se adaugă în ziua de luni — Acatistul Sfântului Antipa de la Calapodești, miercuri — Acatistul Sfintei Parascheva, vineri — Taina Sfântului Maslu, sâmbătă: la ora 16.00 — Vecernia Mare cu Litie.

Duminica, programul este următorul: la ora 8.00 se oficiază Utrenia și Sf. Liturghie, iar de la ora 16.00 — Vecernia, Paraclisul Maicii Domnului, cântat de psalții Catedralei arhiepiscopale.

O tradiție specifică Catedralei arhiepiscopale din Roman constă în faptul că, în ajunul Crăciunului, cu prilejul oficerii Ceasurilor Împărătești, cântările de la strană sunt intonate de către Preasfințitul Episcop Ioachim, împreună cu slujitorii Catedralei, după care întregul sobor merge cu icoana Nașterii Domnu-

lui la reședința celor doi ierarhi ai Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

Concert de colinde tradiționale

De obicei, duminică seara, fiind prezent la slujbă, Preasfințitul Ioachim Bacăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, rostește, după cântarea Paraclisului, rugăciunea către Maica Domnului și un cuvânt de învățătură. Astfel, în primele două Duminici din Post, credincioșii s-au bucurat să asculte cateheze despre post, folosul acestuia și despre Sinod și sinodalitate. De asemenea, Preasfințitul Episcop-vicar Ioachim Bacăuanul le-a citit credincioșilor rugăciuni de dezlegare și binecuvântare pentru începutul postului.

Și anul acesta, Catedrala arhiepiscopală din Roman va găzdui, pe data de 19 decembrie, cu binecuvântarea PS Episcop Ioachim, un concert de colinde susținut de Corul „Melozii Romanului”, al Seminarului Teologic din Roman, Corul „Filomelos” din Onești și Corul de maici de la Mănăstirea Vărațic. (Protos. Ieronim GHEORGHITĂ, Mare Eclesiarh al Catedralei arhiepiscopale din Roman)

Taina zilei Nașterii Domnului și cântarea îngerilor nu se simte, nu se aude, nici în locuri de distracție, nici în pretențioasa „trăire în familie“, fără comuniune cu Biserica.

OPINII

Crăciunul, între sacru și profan

Urmând ceasul timpului vremelniciei noastre, suntem chemați de Sfânta Biserică să cântăm întâlnirea cu Cel Veșnic, întâmpinându-L și înălțându-ne în cântecul ființei. Cât de frumoasă este sărbătoarea Nașterii Domnului! Dar pe cât este aceasta de măreață, pe atât ne raportăm, mare parte dintre noi, cu inconstiență față de ea.

Superficialitatea și formalismul religios al acestui început de mileniu au tendința agresivă de a desacraliza Taina Întrupării și a-i da o formă strict lumească, a desfătării trupești și a distracției deșarte. Dacă nu cunoaștem pentru ce S-a întrupat Hristos, nu putem ști nici cum trebuie să serbăm acest dar dumnezeiesc unic.

Hristos alege nașterea omenească, răspunzând dorinței de concret a firii umane neîncrezătoare. Orice altă formă de a Se arăta ar fi fost ca o nălucire, greu de acceptat și mai greu de crezut. (...) El, Nemărginitul, alege să Se nască într-o peșteră strămtă, ca o invitație pentru oameni să-și lărgească îngustimea înțelegerii asupra lucrurilor dumnezeiești. El, Preaslăvitul, primește a Se smeri, ca să arate celor subjugati de păcat, că numai în acest chip se pot elibera și pot năzui spre recăpătarea slavei pierdute. Alege ca loc al nașterii Betleemul - casa pâinii - anticipând, încă din fașă, rostirea mântuitoare de mai târziu: „Eu sunt pâinea vieții“. Astfel, lucrarea Lui mântuitoare o săvârșește chiar și în stare de prunc, iar peștera, după ziceri ale părinților duhovnicești, a fost aleasă și statornicită ca loc al nașterii, încă de la facerea lumii.

Să căutăm transformarea lăuntrică

Așadar, atotștiința și atotvoința lui Dumnezeu înglobează în Sine timp, stări de lucruri și locuri aparent obișnuite. (...) O naștere a Lui într-o casă, fie ea obișnuită, ar fi estompat veridicitatea, prin aceea că ea putea să dispară, cum au dispărut atâtea resedințe regale, palate sau cetăți. Stânca, însă, dă mărturie mai trainică prin rezistența ei în timp. Multe colinde străbune surprind dogmatic și melodic, în chip duios, aceste aspecte ale înțelepciunii cu care Dumnezeu lucrează cele ale Sale pentru mântuirea noastră. Fără știință de carte și fără tehnologie sofisticată, strămoșii noștri au „prins“ sensurile evanghelice ale venirii lui Hristos în lume, prin curăția inimii lor și prin perceperea simplă a iubirii Lui, de care s-au lăsat cuceriți. Căci și ei trăiau sărăcăcios și au putut să-I înțeleagă smerenia, trăiau natural relația cu Creatorul și au

înțeles alegerea pe care El a făcut-o legat de Întrupare. (...)

Așa se întâmplă și astăzi cu sufletele curate, înduhovnicite, căutătoare de Dumnezeu. Din păcate, însă, vedem că numărul lor scade de la an la an. În loc de a căuta stăruitor și jertfelnic umplerea ființei cu sensul sacru al sărbătorii Nașterii Domnului, tot mai mulți „creștini“ sunt absenți total, sau doar duhovnicește, de la întâlnirea cu dumnezeiescul Prunc. Nu mai arde în noi focul dorinței de a-L întâlni, care era în inima magilor. Pregătirea lor jertfelnică și drumul obositor, prosternarea plină de adorație, ne sunt străine. Astfel că, postul și rânduielile Bisericii, fiind ignorate sau abordate cu indiferență, nu produc transformarea lăuntrică și nici creșterea sufletească, pornită din înțelegerea colaborării Lui tainice spre noi. Ne tulburăm, așa cum s-au tulburat locuitorii Ierusalimului la aflarea vestirii magilor că S-a născut Hristos printre ei, dar nu trăim tulburarea în chip metafizic, angajant, ci în mod trădător și apostat.

Splendoarea Crăciunului nu constă în sclipiciul orașelor

Nu ne place să ni se amintească realitatea că splendoarea Crăciunului nu constă în bogăția meselor și sclipiciul orașelor, ci în bucuria duhovnicească izvorâtă din starea de rugăciune și comuniune liturgică, eclesială. Modernitatea veacului și facilitățile de tot soiul, aduc la această zi prea multă lumină fizică în manifestări exterioare și prea mult întuneric duhovnicesc în

inimi reci, indiferente religios și incapabile să înțeleagă Taina Nașterii. De aproape un secol nu mai suntem capabili să naștem colinde creștine și ne dovedim a fi nevolnici creativ, în comparație cu „învechitii“ strămoși. Un neopăgânism creștin și sincretism religios se insinuează sălbatic, prin susținerea mass-media, mutilând simțirea autentică a Crăciunului cu surogatele unei „păci“ și „bucurii“ impersonale, sub tirania distracțiilor hedoniste. (...)

Cu fiecare an, duhul modernității greșit înțeleasă și trăită, ne fură taina sărbătorilor, vrând să impună lumii alte criterii de raportare la ele. Urmărind o viață cât mai comodă, nu mai putem înțelege că Hristos S-a născut în condiții omenești aspre, simple, pentru ca, prin jertfă, să chema pe om la urmarea aceleiași căi, spre dobândirea „comodității“ duhovnicești a slavei celei veșnice. Prin felul lumesc, lipsit de trăire mistică, în Duhul Sfânt al Crăciunului, creștinii superficiali arată că vor un Hristos al lor, pământesc, nedorind să accepte că El ne vrea cu Sine în ceea ce este mai presus de lume și de timp. Distracția de Crăciun, mai mult sau mai puțin sofisticată, zgomotoasă, destrăbălată, nu are nimic a face cu dorința lui Hristos de a se naște în noi.

Taina zilei Nașterii Domnului și cântarea îngerilor nu se simte, nu se aude, nici în locuri de distracție, nici în pretențioasa „trăire în familie“, fără comuniune cu Biserica, ci numai în înfiorarea cuminte a duhovniciei sufletești, a împărțirii cu Hristos, și a manifestării bucuriei omenești echilibrate, așa cum au trăit-o martorii la Betleem. Fie s-o repetăm și noi astăzi! (Pr. Nicolae HURJUI, Catedrala „Înălțarea Domnului“ Bacău)

Anul Nou, sub binecuvântarea lui Dumnezeu

Cumpăna dintre ani a trezit dintotdeauna în sufletul oamenilor o emoție aparte. Desigur, imaginea pe care o avem în minte referitoare la Anul Nou este marcată de febra pregătirilor pentru petrecerea de Revelion, unde bucatele și programul TV, însoțite de dătinile specifice momentului (urși, capre, mascați), care, crescând în intensitate, seara pe 31 decembrie, dau o stare de agitație ce se prelungște până spre dimineață.

Totuși, o parte dintre oameni au reușit să se desprindă de tiparul acesta febril și să-și îndrepte pașii, gândurile, sufletul – cu împlinirile și neîmplinirile lui – spre Dumnezeu, acolo unde slujitori ai altarului aduc mulțumiri pentru anul încheiat și înaltă rugăciuni pentru binecuvântarea noului an. Cine a trăit, măcar o dată, astfel de clipe, nu mai poate petrece altfel vreun an nou, nu numai din pricina frumuseții și liniștii interioare, ci și pentru faptul că orice perioadă începută cu rugăciune dă roade nenumărate. O spun toți care au ajuns la astfel de experiențe și trăiri și perseverența lor dovedește cele spuse.

„Nu beția înseninează, ci rugăciunea“

Știm că nu e tocmai ușor să înțelegem de ce trebuie să-i oferim lui Dumnezeu astfel de clipe; așa am fost educați. Apoi, ne spunem, dacă tot este slujbă pe 1 ianuarie, de ce să nu lăsăm totul pe atunci. Dar, gândind cu sinceritate, câți dintre noi, după o noapte petrecută împrejurul mesei de Revelion, mai reușesc să pășească pragul bisericii într-o zi de mare sărbătoare, cum este cea închinată Sfântului Vasile cel Mare și Tăierii împrejur a Domnului nostru Iisus Hristos. „Anul îți va merge bine nu când tu vei sta beat în ziua cea dintâi a lui, ci când, atât în ziua cea dintâi, cât și în cea de pe urmă, și în fiecare zi, tu vei face fapte plăcute lui Dumnezeu. Nu beția înseninează, ci rugăciunea; nu vinul, ci cuvântul înfrânării. Vinul stârnește furtună, cuvântul lui Dumnezeu aduce liniște. Acela aduce liniște în inimă, acesta alungă zgomotul; acela întunecă mintea, acesta luminează pe cea întunecată; acela aduce întristarea, care înainte era departe, acesta ridică grija, care este de față. Căci nimic nu poate așa de tare a înseniina ca învățătura înțelepciunii: a prețui puțin lucrurile de acum, a ținti la cele viitoare, a recunoaște cele pământești ca trecătoare și a nu le socoti statornice, nici bogăția, nici puterea,

nici cinstea, nici măgularile. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Ce miră oare atât de mult pe om la arti-ficiile aruncate în aer? Și ce deosebire între acestea și lumina candelelor ce pălpâie domol, jertfind în tăcere untdelemnul adus în dar. „Nu face nimic în zadar, nimic fără temei, ci toate într-o cinstea lui Dumnezeu, precum Pavel zice: „Ori de mâncat, ori de beti, ori altceva de faceți, toate într-o slava lui Dumnezeu să le faceți“ (I Corinteni 10, 31). (Sfântul Ioan Gură de Aur) Nimeni nu va avea îndreptățire înaintea dreptului Judecător că n-a știut, pentru că, biserica cheamă, și dacă unul sau doi s-au adunat, înseamnă că toaca, clopotele și slujitorii și-au împlinit misiunea.

Între lumina candelelor și focul de artificii

Dar de ce este atât de puternică rugăciunea la cumpăna anilor? Pentru că lumea creștină, în mare parte, ignoră pe Dumnezeu chiar la privegherea unui sfânt așa de mare cum este Sfântul Vasile; puținii nevoitori, rugători, strâng rândurile, unesc cugetele, încordează simțirile și trăiesc pe Dumnezeu, unindu-se cu El, iar Dumnezeu vede jertfa fiecăruia și lupta purtată în astfel de clipe. Este o lepădare de rele, o smulgere din lumea patimilor și a poftelor, o cruce care, în jertfa ei, aduce pacea și bucuria harică, dumnezeiască; iar pentru această biruință, în astfel de momente, Dumnezeu nu întârzie să răspundească.

Și, dacă în bisericile de lângă noi nu se slujește la cumpăna dintre ani, tot trebuie să fim moderată și, poate, mai atenți, ca nu cumva prelungindu-ne prea mult în miezul nopții să pierdem slujba Sfântului Vasile, Sfânta Liturghie care-i poartă numele și care se săvârșește doar de 10 ori pe parcursul unui an, în care primim tot, adică pe Hristos-Calea, Adevărul și Viața. Așadar, îndemnul este spre rugăciune, cumpătare, petrecerea timpului nostru dintre ani sub binecuvântarea și harul Lui Dumnezeu.

Sunt, de altfel, biserici în care se dă binecuvântarea pentru slujba Sfântului Vasile chiar la miezul nopții, asemenea slujbei din noaptea Învierii și nu greșesc cu nimic a doua zi adunându-se în sfânta biserică pentru „Te Deum“-ul de An Nou.

Mulți vor ca situația materială să se îndrepte, alții vor sănătate spor și ajutor, dar uită că Mântuitorul ne-a spus: „Cine nu adună cu Mine risipește și cine nu este cu Mine împotriva mea este“. Oare e puțin lucru să te faci potrivit Lui Dumnezeu? De aceea trebuie să privim mai sincer înlăuntrul nostru și, văzând pustul și goliciunea sufletească în care ne aflăm, să strigăm din toată inima către Creator să ne ajute să-L regăsim, să-L redobândim și să dorim a trăi veșnic lângă El. Și cum vom putea trăi veșnic, dacă aici, pe pământ, nu reușim să-i dăruim clipele însemnate din viața noastră, așa cum este și noaptea Anului Nou. (Pr. Florin STAMATE, parohia Șesuri)

Cine nu primește Învierea Domnului,
după moartea Lui pe Cruce,
încă nu a ajuns la credință.

DOSAR
Anul Sfinților Capadocieni

Din învățătura despre Biserică a Sfinților Părinți Capadocieni (II*)

**Sfântul Grigorie de Nazianz,
prin cele Cinci cuvântări
teologice, apără învățătura
Bisericii împotriva ereticilor.
Biserica posedă vitalitatea
întreprinzătoare a tinereții.**

În fața unei civilizații erodate de propriile puteri, Biserica este un tezaur de virtuți. În fața unei conștiințe frământate, care se îndoia de scop și de mijloace, Biserica știa unde se află „Calea, Adevărul și Viata“. Biserica nu poate admite propagarea greșelii și, în acest sens, nu poate adopta toleranța și nu poate admite dezbinarea dogmatică. Biserica lui Hristos este una, deoarece Mântuitorul a întemeiat o singură Biserică (Matei 16, 18), nu mai multe, pentru că Biserica are un singur Cap, pe Iisus Hristos, ea fiind înfățișată ca Biserică Slavită (Efes 3, 6; 10, 21), ca un trup unic al lui Hristos (Rom. 12, 5), ca o singură turmă (Ioan 10, 16; 21, 15).

Dezvoltarea învățăturilor drepte ale Bisericii

Sfântul Grigorie de Nyssa (335-394), fratele mai tânăr al Sfântului Vasile, pe care Biserica îl prăznuiește la 10 ianuarie, a participat la sinodul din Antiohia din anul 379, unde s-a dezbătut, în mod principal, erezia lui Apolinarie.

La Sinodul II Ecumenic din 381 (Constantinopol), Sfântul Grigorie a participat ca unul dintre teologii de mare autoritate. Căsătorit o vreme cu Teosevia, pe care Sfântul Grigorie de Nazianz o caracteriza „soție de preot cu adevărat sfântă“, el a îmbrățișat viața monahală în înțelegere cu soția sa, trăind ca un adevărat slujitor al Bisericii pe care a apărut-o în numeroasele sale scrieri împotriva ereticilor. Astfel, în „Viata lui Moise“, Sfântul Grigorie afirmă că „născocirea învățăturilor eretice nu ar avea loc dacă părțile potrivnice nu s-ar ridica împotriva celor adevărate. Și dacă suntem prea slabi ca să dăm putere dreptății și cel rău învinge prin argumentele lui, și a respins stăpânirea adevărului, să alergăm cât mai repede după pilda dată de istorie, la învățătura mai bună și mai înaltă a Tainelor. Prin Sfintele Taine ale Bisericii dobândim nu numai puterea lui

Hristos, care ne întărește împotriva păcatelor și pentru creșterea în virtute, ci și o cunoștință mai înaltă a lui Dumnezeu, prin credință bazată pe experiența vieții lui Hristos primită prin Sfintele Taine.“

În vremea Sfântului Grigorie de Nyssa se sfărâmau ultimii idoli ai păgânismului și de aceea subtilul părinte capadocian a avut ca obiectiv principal dezvoltarea învățăturilor drepte ale Bisericii. Astfel, în „Tâlcuirea amănunțită la Cântarea Cântărilor“, el dă o mare importanță iconomiei bisericești. Precum prin iconomia dumnezeiască se înțelege toată opera de mântuire a lui Dumnezeu, tot așa prin cea bisericească se înțelege toată transmiterea harului mântuitor începută după împărțirea lui la Rusalii primilor creștini și Apostolilor. Atunci începe mântuirea subiectivă (personală) a creștinului următor lui Hristos.

Sfântul Grigorie de Nyssa afirmă că toate învățăturile acestea le primește Biserica de la Cuvântul revelat. Sfântul Grigorie realizează astfel o strânsă legătură între cuvântul Cuvântului neîntrupat din Vechiul Testament și cuvântul Cuvântului întrupat din Noul Testament. Continuitatea lor, deși pe planuri deosebite, e baza continuității Bisericii pe planurile deosebite corespunzătoare. (...)

Adevărul Învierii Domnului dă temei credinței

Explicând cuvintele Apostolului Pavel: „Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi pe apostoli, al doilea pe prooroci, al treilea pe dascăli“ (I Corinteni 12, 28), Sfântul Grigorie de Nyssa arată că stâlpii Bisericii, preoții, sunt vestitori ai cuvântului dumnezeiesc. Iar când vorbește de „aurul dogmelor curate“ al Bisericii, el înțelege că în dogme, Hristos și-a pogorât (înțelegerea) capul la măsura capului nostru (înțelegerii noastre) prin Întrupare. Fără aceste dogme curate, Biserica este ca omul fără cap. În aceeași „Tâlcuire la Cântarea Cântărilor“ Sfântul Părinte capadocian spune că „pentru aceasta se bucură cu adevărat cel ce și-a făcut Biserica soție, încununându-se cu virtuțile care strălucesc în ea“. „Și-a făcut Biserica soție“, deoarece cununa Lui (a Mirelui) a devenit și a Ei (mireasă). Virtuțile ce strălucesc în Biserică sunt din puterea Lui, a harului dumnezeiesc.“

Dintre dogmele Bisericii, adevărul Învierii Domnului este cel care dă temei credinței.

Sfântul Ierarh Grigorie Teologul
(329-390), cunoscut
și ca Grigorie de Nazianz

Cine nu primește Învierea Domnului, după moartea Lui pe Cruce, încă nu a ajuns la credință. Dar de la credința aceasta începătoare, sau de la „Limantul Învierii“, sufletul dreptcredincios trebuie să urce și mai sus, urmând lui Hristos: să se înalțe cu El în Dumnezeu la nesfârșit.

Când spune că tot cel ce privește spre Biserică privește spre Hristos, Care se zidește și se mărește pe Sine însuși prin adăugirea celor ce se mântuiesc, Sfântul Grigorie de Nyssa înțelege că „prin acestea, după cuvântul Apostolului, cele nevăzute ale lui din făpturi fiind înțelese se văd, făcându-se arătate Bisericii, prin creațiunea lumii noi“ (Rom 1, 20). „Întemeierea Bisericii e creațiunea lumii din nou“; în ea, după cuvântul proorocului, se creează cerul nou (Isaia 65, 17), care este țaria credinței în Hristos, cum zice Sfântul Pavel (1 Tim 3, 15).

În toată opera sa, Sfântul Grigorie de Nyssa accentuează unirea nedespărțită dintre Hristos și Biserică. Înțelepciunea și „casa Înțelepciunii“ nu se pot despărți. Stâlpii ca-

sei Înțelepciunii sunt stâlpii dăruiti de Înțelepciune. Fiind întemeiați în credință, stâlpii Bisericii sunt întemeiați de și în Hristos.

Numai în Biserică Îl putem imita pe Hristos, dar nu în minunile Sale, ci în smerenia Sa. Numai așa ne mântuim și ajungem la asemănarea cu Dumnezeu prin virtuți, valori ale credinței noastre.

De ce trebuie să ascultăm de episcopi

Sfântul Grigorie de Nyssa se referă, în *Omilia a VII a din Tâlcuirea la Cântarea Cântărilor*, la datoria ierarhiei bisericești de a călăuzi poporul spre mântuire: „Episcopul, în Biserică, își are numele de la „vedere“, supraveghere, cunoaștere, având ca slujire de căpetenie călăuzirea poporului credincios spre mântuire. Văzătorii au slujba călăuzirii spre mântuire, pentru că știu să deosebească ceea ce duce la viața netrecătoare și e esențial vieții adevărate, de ceea ce pare să fie esențial și netrecător, dar de fapt e vremelnic și neesențial. De aceea, ei umblă în lumină, nu petrec în întuneric. Ei biruiesc, chiar în viețuirea lor, ispitele ce-i atrag spre cele vremelnice și spre întuneric și ajută și pe ceilalți, prin pilda vieții lor, să biruiască ispitele care abat firea noastră de la înaintarea pe calea mântuirii“.

Din învățătura Sfinților Părinți capadocieni se reflectă cu prisosință dragostea lor față de Hristos Mântuitorul și, implicit față de Biserică, spațiul mântuirii subiective a creștinului. Numai în Biserică simțim „plăcerea de bine“ care e mereu proaspătă și viguroasă, niciodată nu se obosește, nu se plictisește. Și numai în Biserică avem puterea de a înainta și a ne înălța spre Dumnezeu, Care e Binele Nesfârșit. (pr. prof. dr. Constantin LEONTE)

Notă:

* prima parte a acestui studiu a fost publicată în revista *Cronica Romanului*, anul II (IX), nr. 7-8, iulie-august 2009, paginile 28-29.

Bibliografie selectivă

1. Sfântul Grigorie de Nyssa, *Scrieri – partea întâi*, trad. de pr. prof. D. Stăniloae și pr. Ioan Buga, EIBMBOR, București 1982;
2. Anthony Meredith, *Capadocieni*, trad. din limba engleză de pr. Constantin Jinga, Editura Sophia, București 2008;
3. Pr. prof. dr. Ioan Gh. Coman, *Geniul Sfântului Grigorie de Nazianz*, Studii Teologice, anul 1994, nr 4-6;
4. Mitropolit Nestor Vornicescu, *Aspecte ale desăvârșirii în viața și opera Sfântului Vasile cel Mare*, „Ortodoxia“, anul 1978, nr. 4;
5. Pr. dr. Marin Ciulei, *Învățătura despre om a Sfântului Vasile cel Mare*, „Biserica Ortodoxă Română“, anul 1999, nr 1-2.

FOTO: „ZIARUL LUMINA“

IPS Ioanis Zizoulas a primit din partea PF Părinte Daniel un set arhieresc și medalia comemorativ-omagială „Sf. Vasile cel Mare“

Congres Internațional de Teologie închinat Sfântului Vasile cel Mare

Cu prilejul Anului comemorativ-omagial al Sfântului Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei, și al celorlalți Sfinți Capadocieni, în perioada 1-4 noiembrie 2009, la Palatul Patriarhiei din București s-a desfășurat, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, **Congresul Internațional de Teologie închinat Sfântului Vasile cel Mare.**

Congresul a început duminică, 1 noiembrie, cu săvârșirea Sfintei Liturghii în Catedrala patriarhală, la care au participat oaspeți de seamă a trei Biserici Ortodoxe surori, precum și profesori, clerici și credincioși. Lucrările propriu-zise au debutat în după-amiaza aceleiași zile, la Palatul Patriarhiei din București. Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a rostit un cuvânt de bun venit participanților și a binecuvântat lucrările acestui congres, după care au urmat mesajele Bisericilor Ortodoxe surori și ale instituțiilor statului român.

Expunerile tematice despre importanța operei și personalității acestui mare Părinte al Bisericii au continuat luni, 2 noiembrie, în alte trei sesiuni de comunicări, în cadrul cărora au susținut referate științifice nume sonore ale vieții academice ortodoxe din țară și din străinătate, printre care amintim pe

IPS prof. dr. Ioannis Zizioulas, Mitropolit de Pergam, IPS Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafpaktos și Aghios Vlasios.

Congresul dedicat Sfântului Vasile cel Mare a continuat marți, 3 noiembrie, la Academia Română unde, în cadrul celei de-a cincea sesiuni de comunicări, ce a fost moderată de acad. prof. dr. Ionel Haiduc, președintele Academiei Române, au conferențiat acad. prof. dr. Emilian Popescu și prof. dr. Tudor Teoteoi de la Facultatea de Istorie, Universitatea din București.

Ultima sesiune de comunicări s-a ținut marți, 3 noiembrie, după ora 17:00, în Aula Magna „Teoctist Patriarhul“ a Palatului Patriarhiei, încheindu-se cu redactarea și prezentarea documentului final al acestui congres.

Evenimentul s-a încheiat cu lansarea cărții „Euharistie, Episcop, Biserică“ a Înalț Preasfințitului Ioannis Zizioulas, Mitropolit al Pergamului. În acest cadru festiv, IPS Ioannis a primit diploma „Părintele Dumitru Stăniloae“, însoțită de medalia părintelui Dumitru Stăniloae, medalia de aur, comemorativ-omagială, cu chipul Sfântului Vasile cel Mare, precum și un set arhieresc, cruce și engolpion, din partea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel. (sursa: www.ziarullumina.ro)

Ultimul bine pe care îl putem face celor care și-au dat viața pentru cauza dreaptă a poporului nostru este acela de a ne ruga pururea lui Dumnezeu să odihnească sufletele lor cu dreptii în veșnica Lui împărăție.

DOCUMENT

„Dreptul Judecător le va da răsplată de mucenici“

de arhid. Ioachim GIOSANU

De 20 de ani, în decembrie, pe întreg cuprinsul Patriarhiei Române, se înalță rugăciuni de pomenire a celor care și-au dat viața în 1989 pentru libertatea, credința și demnitatea poporului român.

Pe 7 ianuarie 1990, la Iași, PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului, pe atunci arhidiacon la Catedrala mitropolitană, participa la oficierea primului parastas pentru Eroii Revoluției din Decembrie 1989. Preasfinția Sa a ținut atunci un cuvânt de încurajare adresat, în primul rând, rudelor celor ce și-au dat viața pentru libertatea noastră. Redăm în cele ce urmează acest cuvânt, astăzi cu valoare de document.

Astăzi, în mai toate bisericile din cuprinsul Patriarhiei Române, în jurul acestei ore, din inițiativa Sfântului Sinod al Bisericii noastre, se oficiază un parastas solemn în cinstea eroilor căzuți pentru libertatea noastră, pe care deja am început să o simțim, să o înțelegem și să o trăim plener, cu toată ființa.

Să-i cinstim pe eroii contemporaneității noastre!

Puterea de a pătrunde sensul și esența comunicării cu cei ce au părăsit acest pământ, în perspectiva libertății noastre de azi, ne face mereu veghetori de acum înainte. De acum, suntem datori a sta pururea, prin rugăciune și meditație, la umbra crucilor celor care acum ne ocrotesc de sub glie - eroii contemporaneității noastre.

Bunul Dumnezeu a rânduit ca poporul nostru, atât de încercat în istoria sa multimilenară, să dea, în doar câteva zile, atâția martiri ale căror nume sunt cu siguranță scrise în cartea cerului. Sângele lor, nevinovat ca o rouă de primăvară, a reușit să înscrie pe frontispiciul patriei cea mai mare victorie pe care am dobândit-o vreodată. Victoria împotriva minciunii și întunericii! Acest fapt ne face să fim încredințați că Dumnezeu le-a pregătit, celor pe care i-am pomenit aici, raiul desfătării, pentru că au luptat pentru o cauză dreaptă. Moartea lor a pregătit libertatea noastră. De aceea, să nu-i uităm niciodată!

Știm că viața noastră pământescă se desfășoară în cercul marilor taine așezate de Dumnezeu în lume. Dintre toate acestea cea mai adâncă și cutremurătoare este taina morții. Ea este legea implacabilă, care planează peste noi toți și în a cărei umbră și tăcere va trebui să pășim fiecare. Ceea ce este extrem de dureros, acum, este aceea că cei cărora li se face azi pomenirea, aproape toți, erau tineri, mlădițe fragede, în a căror ființă abia se înfiripa un viitor. Știm cu toții că ei, tinerii, se bucură mai mult de dulcetele și frumusețile vieții.

Arhidiacon Ioachim Giosanu la Catedrala mitropolitană din Iași în 1990 (Foto din arhiva Editurii Doxologia a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei)

Sufletul lor este, parcă anume, plămădit de Dumnezeu să caute numai mierea vieții și, ca o albină neodihnită, să cutreiere câmpiile cele mai bogate în flori pentru a le gusta nectarul.

De aceea, cel mai greu este să mori în zilele tinereții, când viața te ține legat de lumea aceasta cu mii și mii de firicele, care, pe cât sunt de fine și multe, pe atât sunt de puternice. Când ai plecat, ca tânăr, pe calea morții, parcă toți și toate te strigă să te întorci, fiindcă moartea nu se potrivește cu tinerețea. Moartea îți oferă odihnă, pe când sufletul tânăr arde mereu de dorul de a construi, înnoi, lumina, împlini. Ce greu este să putem alătura aceste două realități: tinerețea și moartea. E ca și cum am vrea să împăcăm focul cu apa; ca și cum am vrea să amestecăm lumina cu întunericul și să punem la un loc mierea cu pelinul.

Grele sunt clipele pentru cei care și-au pierdut copiii!

Câți părinți din această țară încă nu și-au uscat lacrimile de pe obraji, străjuind încă un timp, și fără timp, țărâna proaspătă a mormintelor copiilor lor sau sărutând caldarâmul străzilor spălat de sângele nevinovat al celor mai fragede mlădițe ale acestui neam, atât de încercat. Cuvintele sunt neputincioase acum pentru a alina marea lor suferință. Nu ne este dat nici măcar să le zicem lor: „Nu plângeți!”. Lacrimile acestea sunt cu mult mai amare decât putem noi șterge prin cuvinte de mângâiere. Ei nu vor să se mângâie, pentru că fiii lor nu mai sunt. Părinții care plâng astăzi sunt asemeni Rahilei din Sfânta Scriptură. Nu vor putea uita niciodată pe cei pe care îi considerau o întregire a ființei lor.

Într-adevăr, grele sunt clipele pentru cei ce și-au pierdut odraslele și apropiații în crâncenele lupte din încercatele orașe ale țării. Grele sunt și pentru noi cei, ce suntem de aceeași ființă și de același neam cu cei care plâng acum. Dar, cu toții, să nu uităm că nu trebuie să ne întristăm ca cei ce nu au nădejde, fiindcă suntem fiii credincioși ai Bisericii lui Hristos. „Credința-n zilele de-apoi/ E singura tarie-n noi“, cum zicea George Cosbuc.

Așadar, oricâtă durere aduce moartea, ea nu poate anula credința fermă în Dumnezeu, Cel ce ne mângâie cu Împărăția Sa dincolo de mormânt. Învățătura Sfintei noastre Biserici, fundamentată pe numeroase exemple din Sfânta Scriptură, ne îndeamnă la resemnare și încredere deplină în Binele pe care l-a pregătit, atât pentru cei care s-au dus, cât și pentru noi, cei care am rămas și ne întemeiem o viață nouă pe jertfa lor dreaptă.

Suflete alese pentru grădina raiului

Despre cei jertfii pentru binele acestei țări, Dumnezeu nostru știe că au fost suflete alese pentru grădina raiului desfătării. De aceea, încercăm acum un cuvânt de mângâiere, adresat în special părinților care și-au pierdut fiii în lupta pentru stăpînirea nedreptății, urii și minciunii. Fiți încredințați că Dumnezeu îi primește întru dragostea Sa divină, cu aceeași dragoste cu care voi ați înconjurat pe fiii voștri pe lumea aceasta. Dumnezeu este dragoste deplină. Dacă voi, cu multă greutate pe acest pământ, ați dat fiilor voștri ce găseați mai bun, Dumnezeu, mai bogat și mai puternic decât noi, dă cu prisosință fiilor voștri daruri mult mai prețioase și mai durabile decât am putea oferi noi. Suprema mângâiere a voastră să vă fie acest adevăr sfânt: Fiii voștri, pe care vi se pare că i-ați pierdut pentru totdeauna, tot ai voștri vor rămâne. Oricâtă vreme va trece, oriunde vă va duce viața, nu vești putea să-i uitați, dar nici ei pe voi. Sufletele lor, de acum, sunt eliberate de orice gând și grijă pământească, și, de acolo, din sferile cerești, vor privi la voi, care vă împliniți o viață nouă, ce se ridică ca un stejar din sacrele lor morminte.

Dumnezeu - Care, zice Scriptura, nu este Dumnezeule morților, ci al viilor - să vă miluie, să vă mângâie, căci doar El este capabil să liniștească o așa de mare durere cum este aceasta pe care dumneavoastră o trăiți acum.

Dacă Dumnezeu a rânduit jertfa lor - minunat fapt! - să lăsăm, dar, sufletele lor să meargă la Dreptul Judecător, Care le va da răsplată de mucenici, potrivit jertfelniciei lor pentru dreptate și adevăr.

Nouă ne revine datoria sfântă de a nu-i uita niciodată. Ultimul bine pe care îl putem face celor care și-au dat viața pentru cauza dreaptă a poporului nostru este acela de a ne ruga pururea lui Dumnezeu să odihnească sufletele lor cu dreptii în veșnica Lui împărăție.

* NOTĂ: TITLUL ȘI INTERTITLURILE APARTIN REDACȚIEI

Părintele Calistrat - modelul monahului autentic

□ Cuvânt în memoria Părintelui Calistrat Ifrim, Mănăstirea Pogreț, 27 august 2009 □

† Ioachim BĂCĂUANUL,

**Episcop-vicar al
Arhiepiscopiei Romanului și
Bacăului**

Cu sufletele copleșite de durere, suntem astăzi în oaza de spiritualitate a Mănăstirii Pogreț, pentru funeraliile unui mare părinte al monahismului românesc, Părintele Ierom. Calistrat Ifrim. Vestea plecării sale din această lume a umplut de uimire, tristețe și durere întregul cin monahal și clerical din eparhia noastră, dar mai ales pe cei care au avut imensa șansă și cinste să cunoască sau să stea în preajma acestui minunat părinte, pe care îl putem numi omul neprihănirii, al simplității și al înaltelor trăiri duhovnicești. Fiecare am simțit fiorul sentimentului despărțirii de cineva care a fost apreciat și iubit pentru calitățile sale excepționale.

Când am auzit și eu această veste, tristețea și compasiunea mi-au inundat frînta și, stăpînindu-mi simțămintele firești ale emoțiilor, mi-am spus că a mai chemat Hristos la Sine pe încă unul dintre marii duhovnici ai neamului românesc. (...)

Iubiții mei,

Cred că gânduri ca acestea au trecut prin mințile noastre la vestea trecerii părintelui Calistrat prin tunelul, numit convențional, moarte. Dacă ne limităm doar la aspectul teluric al fenomenului, ne este greu să acceptăm situația. Însă noi nu suntem ca cei ce nu au nădejde, pentru că noi credem în Dumnezeu și ne-am adunat aici nu pentru a plînge doar, ci ca să participăm la Paștele unic al Părintelui Calistrat, meditănd asupra mersului terestru al acestui mare om ce s-a dus la Dumnezeu, fapt care ne determină să spunem împreună că: „am pierdut, într-adevăr, pe unul din cei mai duhovnicești părinți ai clerului și monahismului românesc de la sfârșitul celui de-al II-lea mileniu creștin și începutul celui de-al III-lea.

Îndurerată adunare,

Ne aflăm, deci, aici fie în calitate de ucenici ai părintelui, de fii și fiice duhovnicești, de prieteni sau apropiați, rudeni sau pelerini ai acestei mănăstiri, călugări, călugărițe, preoți din toate părțile, personalități în diferite funcții ale societății civile sau bisericești. Toți am creat

întreolaltă un buchet de flori multicolore și multicolore pentru a-l așeza în brațele sufletului celui ce a fost printre noi un mare om între oameni, Părintele Calistrat, față de care ne arătam compasiunea la trecerea sa în viața veșnică. Se cuvenea să fim aici cu toții la acest moment al bilanțului unui om plăcut lui Dumnezeu și semenilor.

În astfel de împrejurări, încercăm să ne amintim tot ce a împlinit el în cei 75 de ani, câți i-a dat Dumnezeu să trăiască pe acest pământ.

Iubiți frați și surori în Hristos,

Părintele Calistrat a fost un preot de parohie și, apoi, un călugăr complex și atipic. Oricât de bine ar ști cineva să facă sinteză, nu cred că ar reuși să structureze în câteva minute viața și activitățile sale multiple.

Cugetând asupra vieții și misiunii sacerdotale sau monahale pe care le-a avut acest om cuvios, mi-am dat seama că nu este ușor a-i face un portret care să însumeze toate calitățile sale. Nu știu dacă pot spune că Părintele Calistrat a fost un călugăr bun sau intrasingent, blând sau aspru, milostiv sau chivernisitor, contemplativ sau pragmatic, pentru că numai Dumnezeu a știut cu adevărat lucrarea lui. Dar, din manifestările lui exterioare, cele despre care am avut cunoștință, cred că am putea spune despre Părintele Calistrat că a fost un mare iubitor de Hristos, trimis ca un apostol, într-un anumit timp și într-un anumit loc, să aprindă o lumină pe care el a întreținut-o cu untelemnul rugăciunilor, pentru ca vânturile să nu o stingă.

(...) Părintele a avut o lucrare tainică, plină de mister, ascunsă ochilor noștri. Am ferma convingere că mare ne va fi mirarea atunci când vom avea acces să citim în cartea cerului și vom afla câte fapte bune și ce virtuți a avut Părintele Calistrat, pe care noi nu le-am consemnat. Noi doar avem datoria să-l încadrăm pe Părintele Calistrat în salba duhovnicilor iscusiți și în lista marilor restauratori de temple ale Duhului Sfânt. Câtă lume a mângâiat, ce milostenie a făcut, pe cine a ajutat, care a fost lucrarea duhovnicească a acestui om, numai Dumnezeu știe.

De aceea, la acest moment al bilanțului, nu mă angajez să etalez toate faptele lui bune și să fac o evaluare a lor. Voi încerca doar să schițez un succint portret, reamintind o parte dintre împlinirile și calitățile sale sufletești, fiind convins că pe toate celelalte Bunul Dumnezeu le știe. Ucenicii și cei care l-au cunoscut și i-au stat în prejmă vor medita și vor consemna ulterior, în detaliu, multitudinea activităților din parcursul terestru, plin de virtuți, al acestui minunat cuvios.

Iubiți credincioși,

Chipul iconic al părintelui era scaldat de o lumină suavă, desprinsă parcă din aura cerului. Pentru cei mai mulți dintre noi, atunci când îl întâlneam, acea lumină lină lăsa impresia unei teofanii permanente. Era imposibil să nu-l recunoști dintr-o mulțime de părinți. Aș îndrăzni să-i asociez fața și statura cu cea a Sfântului Nicolae, cu care s-a asemănat la învățătură și la virtuți. În chipul lui parcă reuseai, mai ușor, să definești ce este omul în sine, ca fiindă psiho-so-

Am văzut în cuvioșia sa chipul monahului autentic, impresionând prin simplitate, sfințenie și cumițenie. Era într-o continuă luptă pentru cucerirea Împărăției lui Dumnezeu.

IN MEMORIAM

matică, creat după chipul și asemănarea cu Dumnezeu. Totodată, îți puteai da seama cu ușurință că omul, în general, nu este numai un compozit dintre un suflet și un trup, ci un *trup animat* sau un *suflet intrupat*. Adică nu doar o simplă coexistență dihotomică, ci întrepătrundere reciprocă, pe care toate tehnicile moderne, oricât de sofisticate ar fi ele, nu pot să o descifreze sau să o analizeze.

Dedicat lui Dumnezeu de la 14 ani

După cum se știe, Părintele Calistrat, Costică Ifrim, cum i se spunea mai demult, s-a născut la 4 aprilie 1934, în ținutul Pașcanilor, fiind unul dintre cei 8 copii ai lui Gheorghe și Adela Ifrim. Imediat după terminarea școlii primare, când abia împlinise 14 ani, s-a îndreptat către Lavra Neamțului, acest paradis terestru, unde a început să se pregătească asiduu pentru intrarea în paradisul ceresc. Plecarea sa la mănăstire a coincis cu instaurarea în România a regimului totalitar-ateu comunist. Biserica a fost constrânsă să-și desfășoare o brumă din misiunea sa eternă, doar în careul puținelor lăcașuri de închinare care mai scăpaseră brațului secular. Mănăstirile, în majoritatea lor, una după alta, începeau să se închidă, iar călugării, supuși unui regim dictatorial, erau forțați să-și părăsească mănăstirile și să plece în lume.

În acest context auster și-a început viața legată de Dumnezeu fratele Costică Ifrim. A avut șansa totuși să urmeze cursurile Seminarului Teologic de la Neamț și, apoi, cele ale Facultății de Teologie de la București, unde a avut posibilitatea să soarbă din învățătura marilor profesori de teologie ai vremii: Părintele Stăniloae, Părintele Coman, Prof. Tudor Popescu, Părintele Liviu Stan etc. Erudiția teologică s-a văzut în felul său de predicare a cuvântului revelat și în maniera sa de exercitare a paternității spirituale asupra multimei fiicelor și fiilor săi duhovnicești.

După absolvirea studiilor teologice, fratele Costică Ifrim a trecut la teologia practică. După îndeplinirea câtorva funcții administrative, în cele din urmă, a fost hirotont preot celibatar de către Arhiepiscopul Teofil Herineanu al Clujului. Harul preoției a făcut din părintele Costică un apostol al Bisericii lui Hristos. S-a văzut aceasta în toate parohiile unde a funcționat ca preot. Multă vreme a fost păstorul credincioșilor din parohia sa de suflet, Lucașa – Săcăleni din ținutul Romanului. În anul 1999, s-a pensionat. Din punct de vedere administrativ, înceta o activitate pe care a făcut-o bine, dar misiunea de apostol și martor al lui Hristos nu și-a întrerupt-o.

Intrarea în viața monahală

În anul 2000, Hristos m-a chemat la înalta misiune sacerdotală de arhieru. Eram aproape străin în eparhia în care am fost rânduit. Puțin câte puțin, începeam să iau cunoștință cu treburile misionar-pastorale și administrativ-gospodărești ale episcopiei. Una dintre marile mele dorințe era și aceea de a cunoaște repede pe păstorii sufletești ai eparhiei, pe care voiam să mi-i apropiez. Într-una din zilele de audiență, s-a prezentat la cabinetul episcopal un părinte smerit, cu față senină, dar sobră, cu ochi liniștiți, dar pătrunzători, cu vorbă molcomă, dar convingătoare. Era Părintele Calistrat, pe atunci părintele Constantin Ifrim. În câteva cuvinte s-a prezentat, apoi mi-a cerut un sfat cu privire la noul său statut de preot pensionar al eparhiei. Din dialogul care a urmat am desprins câteva trăsături deosebite, specifice omului angajat cu determinare pe drumul mântuirii. Aveam impresia că am în fața ochilor un părinte cu alioră de sfânt. L-am sfătuit să se gândească să meargă la una dintre mănăstirile eparhiei pentru a se închinovia, pentru că, formal, statutul său de preot celibatar, lipsit de griji familiale, era compatibil cu viața monastică. Nu a ezitat nicio clipă. Am dispus să se întocmească documentele de închinoviere și tunderă în monahism pe seama Mănăstirii Runc.

Așa și-a reînceput Părintele Ifrim, - fratele Costică, cel de altădată din obștea Neamțului - de acum Calistrat, viața monastică. De fapt, Părintelui nu-i era nicidecum străină această viață, el o ducea chiar în lume fiind. I-am urmărit, cât s-a putut, parcursul sinuos prin această lume deșartă și modul de viețuire și am rămas impresionat. Am văzut în cuvioșia sa chipul monahului autentic, impresionând prin simplitatea, sfințenia și cumițenia sa. Era într-o continuă luptă pentru cucerirea Împărăției lui Dumnezeu. Prin viața sa, el anunța, ca o vestală, această Împărăție, unde nimeni nu se însoară sau se mărită, ci toți sunt ca ingerii lui Dumnezeu. Părintele era convins că o Biserică fără monahism este o instituție fără ideal.

Iubiții mei,

Părintele Calistrat a fost un om care s-a lepădat de lume, iar aceasta se vedea din modul său de viață. Intrați și priviți chilia care l-a adăpostit de când a venit la această mănăstire! Veți înțelege că ajunsese demult la starea de nepătimire. Își înduhovnicise într-atât dispozițiile naturale ale trupului, încât parcă ajunsese la starea de transfigurare a Sfântului Pavel, care se mira dacă mai era în trup sau afară de trup; numai Dumnezeu știa!

Viața ascetică și filocalică, părintele Calistrat nu o teoretiza - cum facem noi adesea - el o trăia în toată profunzimea și amploarea ei. Urmărind viața cuvioșiei sale înțelegem, încă o dată, că Dumnezeu a avut, are și va avea prietenii și casnicii Săi în fiecare epocă a istoriei. Sfinți pot apărea și în mileniul al treilea. Părintele Calistrat dovedește că viața secularizată a mileniului trei - în care uneori ni se pare că sfinții au dispărut ori au devenit irelevanți - poate fi un timp al mântuirii, nu al aneantizării.

Părintele a iubit mult natura și întreaga creație. Descoperirea, ca sihaștrii și pustnicii de altă dată, pe Dumnezeu din natură și din firea lucrurilor. Însăși viețuirea lui se poate asemăna cu un arbore ale cărui rădăcini sunt înstrăinarea de grijile lumesti, ramurile îi sunt nepătimirea, iar rodul, dobândirea virtuților, dragostea și bucuria neîntreruptă. Lumea lui a fost, așadar, animată permanent de setea după veșnicie.

În ultimile zile petrecute pe acest pământ, nu știu dacă a suferit sau nu pentru că, așa cum spuneam, ajunsese de mult la starea de nepătimire. De aceea, socotesc că suferința lui de dinainte de moarte a fost, mai curând, o încercare a răbdării celor din jur; a Părintelui Arsenie, care l-a vegheat în clipa separării sufletului de trupu-i neputincios - el poate da mărturie despre cum moare un sfânt. Apoi, a încercat răbdarea Maicii starețe Luciana și a tuturor maicilor de aici, precum și a celor care i-au stat în preajmă în ultimul timp. Toată lumea, care a avut imensa șansă de a-l cunoaște, a descoperit în el un om al dragostei, al păcii, al rugăciunii, al dreptei socoteli, al trezviei, al postului, al ascultării, al cunoașterii și păstrării sfințelor rânduieli; toate acestea la un loc au conturat noblețea sufletului său și cred că vor contura aura sfințeniei cu care îl va înzestra Dumnezeu. Eliberat de păcat și de răutate, Părintele a transpus în faptă viața evanghelică a desăvârșirii, pe cât a fost posibil. Cunoaștea bine Sfânta Scriptură și operele Sfinților părinți. Avea o mare evlavie pentru Maica Dumnului. De aceea, Preasfânta Fecioară a ales să-și doarmă somnul de veci în mănăstirea închinată ei și am convingerea că îl va întâmpina în ceruri cu crinul bunelor vestiri, rupt din grădina Edenului ceresc.

IN MEMORIAM

Nu era un oficiant al Liturghiei, ci un trăitor al ei

Pentru că slujea Sf. Liturghie cu atâta evlavie, viața lui de după liturghie părea o teofanie permanentă. Nu era un oficiant al Liturghiei, ci un trăitor al ei. Cred că acum, cu aceeași evlavie și emoție, în ceruri, slujește Liturghia, sub protia directă a lui Hristos.

Părintele Calistrat a fost un om plin de mistere. Cu toate acestea, la el totul – vorbă, faptă, împlinire – începeau și sfârșeau în farmecul firescului. În lucrarea lui, nimic nu era disimulat sau de prisos. Evita pronunțarea cuvintelor fără sens. Fiecare gând al său constituia o valoare, un îndemn. Ce fericite au fost maicile acestui așezământ că au avut imensa șansă să stea în preajma lui și să-i asculte vorbele pline de dulceață duhovnicească! Dacă obștea acestei mănăstiri a rămas atât de unită, asta se datorează lui. El s-a dus acum în cer, dar va comunica cu cei rămași prin sfaturile pe care le-a dat cândva și care sunt dăltuite în inimile tuturor celor care le-au primit.

În toți anii vieții sale, 75 la număr, nu a preocupat niciun efort pentru ca Hristos să fie laudat și propovăduit. Timpul pe care Dumnezeu i l-a dăruit să îl petreacă pe acest pământ, l-a răscumpărat cu desăvârșire. (...)

Mi s-a spus că într-o noapte un vânător l-a confundat cu una dintre fiarele pădurii. A ridicat arma gata să tragă, dar și-a dat seama în ultima clipă că este părintele. Vânătorul, plin de emoție, i se adresează: „Părinte cât pe ce să te omor!“ „Și ce dacă“, fu răspunsul părintelui! Apoi continuă liniștit: „plecam mai repede în paradisul celălalt“. Deci, pentru el, lumea aceasta cu cealaltă se întrepătrundeau! Aici sau dincolo era spațiul de trăire cu Dumnezeu și întru Dumnezeu. De aceea, plecarea lui de acum nu este o fatalitate, ci o împlinire.

Așadar, să avem convingerea că Maica Domnului va avea grijă să mijlocească la Fiul ei Cel iubit ca să-i dea odihnă veșnică în eternitatea Cerului divin. Bineînțeles că toate faptele lui bune vor fi socotite de Prea Milostivul Dumnezeu ca dreptate în perspectiva mântuirii personale, iar acestea vor declanșa blândul glas al lui Hristos: „Bine slugă bună și credincioasă peste puține ai fost pusă, peste multe te voi pune, intră întru bucuria Domnului tău.“

Iubiții mei,

După aceste câteva reflecții, ce putem spune acum, la despărțire, mai întâi, iubitului nostru părinte și frate în Hristos, Părintelui Ieromonah Calistrat Ifrim?

Părinte Calistrat, astăzi, pentru Cuvioșia Voastră este zi de Paști. Toată lumea adunată acum în incinta mănăstirii unde ați slujit, unde v-ați rugat, unde ați mângâiat atâția călugări și

credincioși, a venit pentru Sfinția Voastră. I-ați mobilizat încă o dată, dar nu pentru o corvadă anume, ci pentru a cinsti trupul cuvioșiei voastre ostenit de atâta efort și alergare, căci sufletul osârduitor a plecat către ceruri să vadă fața Celui în Care ați crezut. De data aceasta, sunt adunați în jurul preacuvioșiei voastre nu pentru a face planuri de viitor, în perspectiva bunului mers al mănăstirii sau pentru convorbiri duhovnicești cu Sfinția Voastră, ci pentru a se ruga pentru Cuvioșia Voastră, cum și Sfinția Voastră v-ați rugat, de atâtea ori, pentru ei. Vă promit că vor împlini tot ce ați lăsat a împlini. Preacuvioșia Voastră, odihniți-vă în pace și priviți-ne de acolo de unde sunteți!

Stim că în inima Sfinției Voastre totți aveam un loc precis și însemnat. Erați același pentru toți și diferit pentru fiecare. Cred că era marea calitate pe care o aveți, aceea de a mobiliza pe toți. Fiți încredințat că veți rămâne ca o paradigmă pentru noi, cei pe care Dumnezeu vi i-a încredințat ca ucenici și prieteni adevărați. Suntem cu toții aici și vă primim cu respect. Cu toții vă dorim ca Dumnezeu să vă așeze în ceata aleșilor Lui. Cred că vă veți întâlni, acolo sus, cu părintii care v-au adus, biologic, în această lume și cu toți cei a căror suflete sunt în mâinile lui Dumnezeu. Odihniți-Vă în pace!

Distinși și onorabili prieteni,

Permiteți-mi, de asemenea, să adresez un cuvânt de îmbărbătare și compasiune maicilor acestei mănăstiri, părinților și fraților de la Mănăstirea Sf. Sava, precum și tuturor fiilor și fiicelor duhovnicești ai Părintelui.

Dragii mei,

Ce vă pot spune? Doar atât: lăsați pe părintele vostru spiritual să se odihnească în pace. Nu mai plângeți, căci rămâneți întru dragostea lui. Pastrați-i vie amintirea, rugați-vă pentru el și fiți demni precum a fost și el. Fiți încredințați că și el se roagă pentru voi în templul cerului, acolo unde, de acum, va sluji cu îngerii Liturghia cosmică. Iubiți-l ca și mai înainte, dar cu o iubire aparte, duhovnicească, căci numai astfel de iubire va ignora dispariția lui fizică dintre voi. Nu vă mai îngrijiți de problemele lui, ci de ale voastre. Rugați-vă pentru el și fiți încredințați că prin acest fapt veți adăuga dragostea voastră la dragostea lui Dumnezeu pentru dânsul. Credeti cu tărie că sufletul lui este în mâinile lui Dumnezeu. El nu vă va mai învăța nimic de acum, dar va privi din ceruri urmărind dacă ați păstrat ceea ce va învățat și va dăruit cu atâta dragoste. Rămâneți pururea uniți întru dragostea lui, căci atunci bucuria lui va fi deplină. Iată câtă mulțumire se citește pe fața lui în aceste momente și simt cât de vesel este sufletul lui că va lăsa pe toți împliniți, iar ca moștenire v-a lăsat tezaurul inestimabil al sfaturilor sale. Dacă vreodată se vor abate peste sufletele voastre neazuri sau supărări, amintiți-vă de fața lui senină ca și crinul Bunelor Vestiri, de privirea lui pătrunzătoare, de vorba lui înțeleaptă și caldă, de bunătața debordantă, de toate calitățile și virtuțile lui și veți reuși să depășiți orice problemă. Odihnească-se-n pace, prea-iubitul vostru frate și părinte duhovnicesc!

Slavă lui Dumnezeu pentru toate și fie numele Lui binecuvântat de-a pururea. Amin.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace!

Veșnica lui pomenire! ■

Legătura interioară și neîntreruptă,
ca și raportul tainic între cei vii și cei morți există
de-a pururea, într-un mod nevăzut și spiritual.

IN MEMORIAM

Era un căutător al liniștii, al rugăciunii și al comuniunii

□ Cuvânt transmis la înmormântarea Părintelui Iancu Petrescu, care a avut loc
pe 15 octombrie 2009, în Parohia Lehancea, Protopopiatul Bacău Sud □

† Ioachim BĂCĂUANUL,
Episcop-vicar al Arhiepiscopiei
Romanului și Bacăului

Fiecare moment al vieții noastre de creștini, de la botez și până la mormânt, se desfășoară sub semnul Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Petrecem răstimpul acestei lumi sub stindardul crucii și ne angajăm să trăim o viață jertfelică, primită de la Dumnezeu în dar și oferită Lui prin lucrarea, prin credința, prin faptele noastre.

Primim de la Dumnezeu viața și suntem datori să i-o oferim ca răspuns la dragostea cu care ne-a ales să fim fii și moștenitori ai Împărăției cerurilor.

În acest sens, viața creștinului este o continuă lucrare și trăire a învățăturilor Sfințelor Scripturi, pentru ca la sfârșitul vieții să rostim asemenea Sfântului Apostol Pavel că: „*de acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.*“

„*Moartea nu există,
... nu e decât o trecere*“

Nu ne este dat să ne cunoaștem momentul de sfârșit al vieții. Învățătura evanghelică vorbește lapidar despre ce e dincolo de mormânt. Sunt aspecte despre care pronia divină nu a considerat că e necesar să cunoaștem. Ne-a oferit însă altceva! Ne-a oferit comuniunea, ne-a oferit iubirea, ne-a oferit cuminecarea, ca arvună a vieții veșnice!

Sfântul Antonie cel Mare, vrând să înțeleagă aspectul legat de sfârșitul vieții, a adresat într-o zi lui Dumnezeu următoarea întrebare: „*Doamne!, pentru ce unii mor de tineri, pe când alții ajung la cea mai adâncă bătrânețe? Și Dumnezeu i-a răspuns: Antonie, vezi numai de tine! Aceasta este judecata lui Dumnezeu, ce nu ți se cade ție a cunoaște.*“

Iar Sfântul Ioan Gură de Aur, cugetând despre moarte, scria: „*Pentru noi, care din mila lui Dumnezeu am învățat a cunoaște înțelepciunea Sa tainică, și care privim moartea ca pe o călătorie, noi, aceștia, nu trebuie să tremurăm, ci să ne bucurăm, căci părăsim această existență trecătoare și mergem la o altă viață, neasemuit mai bună, care este nesfârșită.*“

Sfântul Vasile cel Mare, în rugăciunea sa, mărturisea: „*Doamne!, pentru robii Tăi ce părăsesc trupul și vin la Tine, moartea nu există;*

moartea nu e decât o trecere de la întristare la fericire, lângă Tine se află pacea și bucuria.“

Îndurerată adunare,

Am redat aceste cuvinte ale Sfinților Părinți pentru a vă transmite cuvânt de mângâiere. În aceste clipe de adâncă tristețe, mărturisesc și sunt duhovnicește alături de toți cei care s-au adunat în jurul catafalcului părintelui Iancu, pentru a aduce un ultim omagiu. Sufletește resimt această durere, dar doresc să vă îmbărbătez și să vă înconjoar de nădejdea în dragostea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor.

Părintele Petrescu Iancu, printr-o nefericită întâmplare, a trecut pragul mormântului, însă nu conține să fie membru viu al trupului lui Hristos. A părăsit, de acum, slujirea harică la care a fost chemat și învrednicit pe pământ, pentru a participa la Liturghia dumnezeiască, săvârșită în cer, de sfinții și îngerii lui Dumnezeu.

În ordinea pământescă s-a schimbat ceva. Părintele Petrescu, fratele nostru, a părăsit familia, soția, părinții trupești, enoriașii încredințați spre păstorie, duhovnicul ale cărui sfaturi le asculta.

În ordinea aceasta, Părintele Petrescu a lăsat un gol imens, pe care-l resimțim toți, ierarhi, preoți și credincioși ai Eparhiei Romanului și Bacăului.

Mi-a fost un fiu duhovnicesc apropiat. La vremea convenită, după ce și-a încheiat studiile teologice, l-am cercetat canonic și, considerând

a fi vrednic slujirii Mântuitorului Hristos, l-am hirotonit preot.

L-am întâlnit, apoi, în parcursul activității pastoral-misionare în eparhie, la diverse slujbe. Era un părinte râvnitor, cu dorința de a împlini slujirea la care a fost chemat. Îmi amintesc de acest părinte, poate la ultima Liturghie arhierescă la care am fost în comuniune și la care a primit de la ierarhul său Sfânta Împărtășanie, la Schitul Sihla, anul acesta, în ziua prăznuirii de către Biserica noastră a Cuvioasei Teodora.

În multe rânduri l-am găsit bătând drumul mănăstirilor: la Ciolpani, la Runc, la Sfântul Sava - Berzuntii. Era un căutător al liniștii, al rugăciunii și al comuniunii.

*Legătura spirituală continuă
dincolo de mormânt*

În ordinea lui Dumnezeu, Care pe toate le rânduieste cu înțelepciune, nu s-a schimbat nimic. Legătura interioară și neîntreruptă, ca și raportul tainic între cei vii și cei morți există de-a pururea, într-un mod nevăzut și spiritual.

Părintele Petrescu s-a consumat asemeni unei lumânări, străduindu-se să aducă lumină în suflețele credincioșilor pe care i-a păstorit. Din lumina aprinsă în el a aprins lumină în ceilalți și continuă să fie, astfel, lumină. În rugăciunea sa i-a pomenit pe toți enoriașii săi, iar acum aceștia îl vor pomeni continuu, păstrând legătura spirituală dincolo de mormânt. Pe Sfântul Disc, în Sfânta Liturghie, este prezentă Biserica vie, în care toți, și cei vii și cei trecuți la viața de dincolo, se bucură de comuniunea întru Hristos. În acest mod, în Hristos, suntem toți vii și părtași ai slujirii. Astfel și fratele nostru întru slujirea preoției se va regăsi permanent în rugăciune cu cei care i-au fost apropiați, cu cei dintr-o rudenie și cu fii săi duhovnicesci care acum îi veghează căpătâiul.

Rugăm pe Hristos Domnul să primească sufletul robului Său, Petrescu preotul, în împărăția Sa cea cerească și să mângâie pe cei ce astăzi sunt în întristare și durere. Să-i dea putere și tărie sufletească soției sale, Alina, pentru a putea să ducă cu cinste și onoare, mai departe, crucea ce i-a fost rânduit să o poarte.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în rândul dreptilor!

Veșnică lui pomenire! ■

Agenda de lucru a PS Ioachim Băcăuanul, Arhiereu-vicar al Episcopiei Romanului, pe lunile septembrie-decembrie 2009

Septembrie

01 septembrie

- a oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala arhiepiscopală „Cuvioasa Parascheva”, din Roman și Slujba de Te-Deum cu prilejul începutului anului bisericesc. A ținut cuvânt ocazional;

- audiențe și lucrări de birou;
- a prezidat ședința Permanenței Consiliului eparhial;

02 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a primit în audiență pe: Pr. Iulian Gabriel Ichim, capelan la Unitatea de Jandarmi, Bacău și domni: Narcis Jepu, Constantin Palade, Mircea Anghelus;

- s-a întâlnit cu preoții din parohiile cuprinse în protopopiatele Bacău Sud și Nord pentru organizarea manifestărilor prilejuite de ridicarea în rang de arhiepiscopie a Eparhiei Romanului;

03 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

04 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a dezbătut și soluționat diverse probleme administrative în cadrul sectoarelor Cancelariei eparhiale;

05 septembrie

- a oficiat slujba de sfințire a locului pentru ridicarea unui așezământ social la Mănăstirea Giurgeni.

- a oficiat Sfânta Liturghie la Mănăstirea Giurgeni. A rostit cuvânt de învățătură;

- a hirotonit ieromonah pe PC Diacon Ionut Ciprian Enea pe seama Mănăstirii Giurgeni;

- a oficiat Taina Cununii tinerilor Silviu Daniel și Anca Gabriela Matei, la Catedrala „Înălțarea Domnului”, Bacău. A rostit cuvânt ocazional;

06 septembrie

- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, Parohia Pâncești Sascut. A rostit cuvânt de învățătură;

- a sfințit așezământul social cu hramul „Sfântul Voievoed Ștefan cel Mare” din Parohia Pâncești Sascut;

- a oficiat Taina Cununii tinerilor Iliuță Ionuț și Alina Comisu, la Biserica „Pogorârea Duhului Sfânt”, Piatra Neamt. A rostit cuvânt ocazional;

07 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a întâmpinat pe Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la Catedrala „Înălțarea Domnului”, Bacău;

- a însoțit pe Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la Mănăstirea Sihăstria;

08 septembrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Slujba de sfințire a Schitului cu hramul „Înălțarea Sfintei Cruci” - Poiana lui Ioan, al Mănăstirii Sihăstria, Sfânta Liturghie la Mănăstirea Sihăstria;

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Slujba Vecerniei și Slujba de sfințire a picturii bisericii cu hramul „Sfântul Ioan Iacob Hozevitul”, de la Seminarul Teologic „Veniamin Costachi”, Mănăstirea Neamt;

09 septembrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Slujba de sfințire a capelei stăreției Mănăstirii Neamt, și Sfânta Liturghie;

- a participat la Slujba de Te-Deum la ziua numelui, oficiată în Catedrala episcopală „Cuvioasa Parascheva”, Roman, cu prilejul serbării Sfinților Părinți Ioachim și Ana. A rostit cuvânt ocazional;

- a acordat interviu la Radio Trinitas;

10 septembrie

- a prezidat examenul de capacitate organizat pentru candidații licențiați în Teologie, la Centrul eparhial Roman;

- audiențe și lucrări de birou;

- a dezbătut și soluționat diverse probleme administrative în cadrul sectoarelor Cancelariei eparhiale;

11 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a acordat interviuri la posturile romașcane și băcăuane de televiziune, precum și unor jurnaliști de la cotidienele din cuprinsul Eparhiei Romanului;

12 septembrie

- a participat la Sfânta Liturghie în Catedrala episcopală „Cuvioasa Parascheva”, Roman;

- a întâmpinat pe Preasfântul Epifanie, Episcopul Buzăului și Vrancei, care a însoțit racla cu moastele Sf. Ierarh Martir Teodosie de la Mănăstirea Brazi;

- a oficiat slujba acatistului Sfântului Ierarh Teodosie și a rostit cuvânt ocazional;

- a făcut parte din soborul de ierarhi care a oficiat Slujba de Te-Deum, la Mănăstirea Măclăușeni, cu prilejul împlinirii a doi ani de la alegerea în scaunul de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române a Preafericitului Părinte Daniel;

- a întâmpinat Centrul eparhial Roman pe Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și pe toți înalții ierarhi prezenți la festivitățile prilejuite de ridicarea în rang de arhiepiscopie a Eparhiei Romanului;

- a oficiat Slujba de Te-Deum în Catedrala episcopală și a rostit un mesaj de întâmpinare;

- a participat la Slujba de sfințire a vilelor de protocol „Episcop Lucian Triteanul” din cadrul Centrului eparhial Roman, oficiată de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel;

13 septembrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Sfânta Liturghie, în cadrul căreia s-a citit Tomosul de ridicare la rangul de Arhiepiscopie a Eparhiei Romanului, cu titulatura de Arhiepiscopie Romanului și Bacăului;

- a fost hirotesit și a primit de la Preafericitul Părinte Patriarh Daniel însemnele de ridicare la rang de episcop-vicar. A rostit cuvânt de mulțumire;

- a întâmpinat la Catedrala „Înălțarea Domnului”, Bacău, pe Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și pe toți înalții ierarhi prezenți la festivitățile prilejuite de ridicarea în rang de arhiepiscopie a Eparhiei Romanului.

- a oficiat, alături de Preafericitul Părinte patriarh Daniel o slujbă de pomenire pentru ierarhul Ioachim Mares, fost episcop de Husi, trecut la Domnul în 24 aprilie a.c.;

14 septembrie

- a oficiat Sfânta Liturghie la Mănăstirea Râșca. A rostit cuvânt de învățătură;

15 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a prezidat ședința Permanenței Consiliului eparhial;

- a oficiat Slujba de Te-Deum la deschiderea anului școlar, la Seminarul „Sfântul Gheorghe”, Roman. A ținut cuvânt ocazional;

16-17 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

18 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a dezbătut și soluționat diverse probleme administrative în cadrul sectoarelor Cancelariei eparhiale;

19 septembrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, a oficiat Slujba de resfințire a Bisericii „Sfântul Ierarh Nicolae”, din Parohia Nicolae Bălcescu, Protoieria Hârlău;

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Sfântul Ierarh Nicolae”, din Parohia Nicolae Bălcescu, Protoieria Hârlău;

- a oficiat Taina Cununii tinerilor Florin și Raluca Vasiliu la Biserica „Sfântul Gheorghe”, Roman. A rostit cuvânt ocazional;

20 septembrie

- a oficiat Slujba de resfințire a Bisericii „Izvorul Tămăduirii”, Parohia Dărmănești I, Protoieria Moinești.

- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Izvorul Tămăduirii”, Parohia Dărmănești I, Protoieria Moinești;

- a hirotonit preot pe PC. Diacon Justin Alixandrescu, pe seama Parohiei Dărmănești I. A rostit cuvânt de învățătură;

- a oficiat Taina Cununii tinerilor Cezar Ivanof, la Biserica „Sfântul Nicolae”, Bacău;

21-24 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a efectuat, împreună cu grupul coral *Ierotheos* al Protoieriei Onești, o vizită la Patriarhia ecumenică din Constantinopol;

- a vizitat Catedrala „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” a Patriarhiei ecumenice, Biserica „Sf. Cuvioasa Parascheva”, Biserica „Maicii Domnului” din Vlaherne, Biserica „Acoperământul Maicii Domnului”, „Sfânta Sophia”, Mănăstirea „Izvorul Tămăduirii” din Constantinopol (Istanbul);

24 septembrie

- a oficiat Sfânta Liturghie la Mănăstirea „Izvorul Tămăduirii”, Constantinopol. A rostit cuvânt de învățătură;

25 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

26 septembrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala Arhiepiscopală din Târgoviște, cu prilejul proclamării locale a canonizării Sfântului voievoed Neagoe Basarab;

- a oficiat Taina Cununii tinerilor Liviu și Laura Gavrilu, la Biserica „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, Moinești. A rostit cuvânt ocazional.

- a oficiat Taina Cununii tinerilor Gabriel și Consuela Muntean, la Capela „Sfânta Varvara” amenajată în interiorul Salinei din Târgu Ocna. A rostit cuvânt ocazional;

27 septembrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala „Sf. Ierarh Nicolae și Sf. Apostol Andrei” din Galați, în cadrul căreia s-a dat citire Tomosului de ridicare la rangul de Arhiepiscopie a Eparhiei Dunării de Jos și de acordare a însemnelor de arhiepiscop, Preasfințitului Casian Crăciun;

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Slujba de sfințire a Bisericii „Sfânta Treime” din Tulcea, în cadrul căreia a avut loc proclamarea locală a canonizării Sfântului Ierarh Iachint;

28 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

29 septembrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a dezbătut și soluționat diverse probleme administrative în cadrul sectoarelor Cancelariei eparhiale;

- a prezidat ședința Permanentei Consiliului eparhial;

30 septembrie

- a participat la festivitățile organizate cu prilejul împlinirii a doi ani de la întronizarea Preafericitului Părinte Daniel în demnitatea de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, la Catedrala patriarhală din București;

Octombrie

01 octombrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care a oficiat Sfânta Liturghie la Mănăstirea Hadâmbu;

02 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a efectuat vizită de lucru la Parohia Filipești, Protoieria Bacău Nord;

03 octombrie

- a oficiat împreună cu IPS Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților, Sfânta Liturghie la Mănăstirea Bogdana, Rădăuți;

- a participat la simpozionul organizat la Mănăstirea Bogdana, Rădăuți, cu prilejul împlinirii a 650 de ani de la întemeierea Moldovei, în cadrul căreia a susținut referatul cu tema „Legăturile istorice și canonice dintre Episcopia de Rădăuți și Episcopia de Roman”;

04 octombrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia IPS Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților a oficiat Slujba de sfințire a Bisericii „Acoperământul Maicii Domnului”, din cadrul Asezământului de copii „Sfântul Ierarh Leontie din Rădăuți”;

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia IPS Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Acoperământul Maicii Domnului”, din cadrul Asezământului de copii „Sfântul Ierarh Leontie din Rădăuți”;

05 octombrie

- a prezidat Conferința preotească având ca temă „Comemorarea Sfântului Vasile cel Mare – 1630 de ani”, în cadrul căreia a susținut tema „Sfântul Vasile, teolog și ascet. 1630 de ani de la trecerea în vesnicie”;

- a vizitat Capela „Acoperământul Maicii Domnului”, amenajată în cadrul Colegiului Mihai Eminescu din Bacău;

- a efectuat vizită de lucru la Biserica „Sfântii Împărați Constantin și Elena”, Bacău;

06 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a Bisericii „Sf. Apostoli Petru și Pavel și Sf. Mucenită Ecaterina”, din satul Ocheni, Parohia Fundoaia, Protoieria Onești;

- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Sf. Apostoli Petru și Pavel și Sf. Mucenită Ecaterina”, din satul Ocheni, Parohia Fundoaia, Protoieria Onești. A rostit cuvânt de învățătură;

- a hirotesit iconom stavrofor pe PC Pr. paroh Mihăiță Ifțene;

- a oficiat Slujba Vecerniei la Biserica „Sfântii Împărați Constantin și Elena”, Parohia Parincea, Protoieria Bacău Nord;

- a oficiat Taina Botezului pentru cinci tineri de la Centrul de integrare prin terapie ocupațională „Miorita” – Parincea. A rostit cuvânt ocazional;

PS Ioachim Băcăuanul, la Catedrala arhiepiscopală „Înălțarea Domnului” și „Sfintii Trei Ierarhi” din Buzău, dând citire Tomosului de ridicare la rangul de Arhiepiscopie a Eparhiei Buzăului și Vrancei și de acordare a însemnelor de arhiepiscop, Preasfințitului Epifanie Norocel (8 noiembrie 2009)

07 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a primit în audiență pe Pr. Constantin Rotaru din Roman, Pr. Ioan Negoită, din Săscut Pâncești și d-l Gheorghe Ivănescu din Roman;

08 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a prezidat ședința Permanentei Consiliului eparhial;

- a vizitat șantierul de la Centrul eparhial;

09 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

10 octombrie

- a însoțit racla cu veșmântul Cuvioasei Parascheva, oferit de către IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, pe care le-a depus în Biserica „Sfânta Cuvioasă Parascheva”, Parohia Filipești, Protoieria Bacău Nord.

- a oficiat Slujba Vecerniei la Biserica „Sfânta Cuvioasă Parascheva”, Filipești. A rostit cuvânt de învățătură;

11 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a Bisericii „Sfânta Cuvioasă Parascheva”, Parohia Filipești, Protoieria Bacău Nord;

- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Sfânta Cuvioasă Parascheva”, Parohia Filipești. A rostit cuvânt de învățătură.

- a hirotonit preot pe PC Diacon Liviu Țătaru, pe seama Parohiei Parincea, Prot. Bacău Nord;

- a hirotonit diacon pe tânărul teolog Răzvan Petru Colpos, pe seama Parohiei Sărata, Protoieria Moinești;

- a hirotesit iconom-stavrofor pe PC Pr. paroh Ioan Băisan;

12 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

13 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a oficiat Slujba Vecerniei la Catedrala arhiepiscopală „Cuvioasa Parascheva”, Roman. A rostit cuvânt de învățătură;

14 octombrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala mitropolitană din Iași, cu prilejul pomenirii Sfintei Cuvioase Parascheva, ocrotitoarea Moldovei;

15 octombrie

- a participat la deschiderea anului universitar la Facultatea de Teologie „Dumitru Stăniloae” din Iași;

16 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

18 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a Bisericii „Sfântul Gheorghe”, Parohia Buhociș, Protoieria Bacău Nord;

- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Sfântul Gheorghe”, Parohia Buhoci. A rostit cuvânt de învățătură;

- a hirotonit preot pe PC Diacon Răzvan Petru Colpos, pe seama Parohiei Sărata, Protoieria Moinești;

- a hirotesit iconom stavrofor pe PC Pr. paroh Ștefan Leonte;

- a oficiat Slujba Vecerniei la Biserica din Parohia Parava și a sfințit Asezământul social „Adormirea maicii Domnului” din satul Teius, Parohia Parava. A rostit cuvânt ocazional;

19 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

20 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a dezbătut și soluționat diverse probleme administrative în cadrul sectoarelor Cancelariei eparhiale;

21 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a oficiat o slujbă de pomenire la Cimitirul Parohiei Sărbănești, pentru persoanele decedate neidentificate sau fără adapost și posibilități materiale și financiare;

22 octombrie

- a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala arhiepiscopală „Cuvioasa Parascheva”, Roman. A rostit cuvânt de învățătură;

- a hirotonit preot pe PC Diacon Turcu Vasile, pe seama Parohiei Mișunesti, Protopopiatul Roman;

- a hirotonit diacon pe tânărul teolog Dodită Vasile;

23 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

- a dezbătut și soluționat diverse probleme administrative în cadrul sectoarelor Cancelariei eparhiale;

24 octombrie

- a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala arhiepiscopală „Cuvioasa Parascheva”, Roman. A rostit cuvânt de învățătură;

- a hirotonit preot pe PC Diacon Liviu Crăciun pe seama Mănăstirii Giurgeni;

25 octombrie

- a oficiat slujba de sfințire a Bisericii „Sfântul Mucenic Dimitrie” Protopopiatul Bacău Nord;

- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Sfântul Mucenic Dimitrie”. A rostit cuvânt de învățătură;

- a hirotonit preot pe PC Diacon Dodită Vasile, pe seama parohiei Valea Enei;

- a hirotonit diacon pe tânărul teolog Lazer Adrian, pe seama Parohiei Lehancea;

- a oficiat Slujba Vecerniei la Biserica „Sfântul Dumitru” din Roman. A rostit cuvânt de învățătură.

26 octombrie

- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Sfântul Dumitru” din Bacău. A ținut cuvânt de învățătură.

- a hirotonit preot pe PC Diacon Lazer Adrian, pe seama parohiei Lehancea, Protopopiatul Bacău Sud;

- a hirotonit diacon pe tânărul teolog Petru Heisu, pe seama Capelei „Acoperământul Maicii Domnului”, Colegiul Mihai Eminescu, Bacău;

- a oficiat Slujba de sfințire a exteriorului Bisericii „Sfântul Dumitru”, din Parohia Gheorghe Doja. A rostit cuvânt ocazional;

27 octombrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala patriarhală din București, cu prilejul pomenirii Sfântului Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureștilor;

28 octombrie-29 octombrie

- a participat la Ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române;

30 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

31 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a Capelei „Acoperământul Maicii Domnului”, amenajată în cadrul Colegiului „Mihai Eminescu”, Bacău. – a oficiat Sfânta Liturghie în Capela „Acoperământul Maicii Domnului” din cadrul Colegiului „Mihai Eminescu”, Bacău A rostit cuvânt de învățătură.

- a hirotonit preot pe PC Diacon Petru Heisu, pe seama Capelei „Acoperământul Maicii Domnului” din cadrul Colegiului „Mihai Eminescu”, Bacău;